

เมื่อ
มังกร
ได้พิภพ
ตัวสุดท้าย
กลายเป็น
บ๊ยะ
ประจำ
ตระกูล

桑沃 ชางวู้ว

เขียน

เนโกะ

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โทรติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

ทางสำนักพิมพ์จะรับเปลี่ยนหนังสือกรณีที่เกิดการชำรุดจากกระบวนการพิมพ์
เช่น หน้ากระดาษสีจางหาย จำนวนหน้าไม่ครบ หน้าซ้ำ หน้ากระดาษกลับหัว เป็นต้น

ตัวหนังสือขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการอ่าน
โดยส่งหนังสือมาเปลี่ยนได้ที่ ฝ่ายการตลาดหนังสือเล่ม (เคลมหนังสือ)

บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ amarinbooks หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากหลับใหลบนกองสมบัติมานานนับหมื่นปี มังกรได้พิพาทตัวสุดท้ายกลับลืมตาตื่นขึ้นในร่างของสืออัน เด็กหนุ่มไร้พลังเวทผู้ถูกมองว่าอ่อนแอและไร้ค่า เพื่อทวงคืนร่างมังกรที่แท้จริง เขาจึงก้าวเข้าสู่โลกมนุษย์

แต่โชคชะตากลับนำพาให้สืออันได้พบกับมู่เหิง หัวหน้าหน่วยรับมือลึกลับประหลาด ผู้สืบสายเลือดนักล่ามังกร และเป็นมนุษย์ที่แข็งแกร่งที่สุดในยุคนี้ ความเข้าใจผิดทำให้ทั้งสองต้องร่วมมือกันออกตามหา “มังกร” โดยที่มู่เหิงไม่รู้เลยว่า คนที่เขาคอยปกป้องครั้งแล้วครั้งเล่า ก็คือตัวตนที่เขาตามล่าอยู่

สำหรับมู่เหิง สืออันคือเด็กหนุ่มเปราะบางที่ต้องได้รับการดูแล แต่สำหรับสืออัน มู่เหิงคือมนุษย์ผมเงินเปล่งประกายงดงามราวสมบัติล้ำค่า... ที่มังกรอย่างเขาอยากเก็บเข้าคอลเล็กชันเสียเหลือเกิน

มาร่วมออกเดินทางไขว่คว้าเป้าหมายในการผจญภัยที่เต็มไปด้วยความเข้าใจผิดไปด้วยกัน ในเมื่อมังกรได้พิพาทตัวสุดท้ายกลายเป็นขยะประจำตระกูล 4 เล่มจบ ได้ ฦ บัดนี้

ด้วยรัก

Lilac

บทที่ 1

เสียงกระซิบกระซาบ ดังแผ่วเบาภายในลานจัตุรัสใหญ่

“ลืออันก็มาด้วย”

“เขาไม่ได้หายตัวไปแล้วหรือ”

“นั่นสิ สัตว์ประหลาดไม่ได้ฉีกทิ้งเขาไปแล้วหรือหรอเนี่ย”

“ตามหากลับมาได้ล่ะ เหมือนว่าจะตกลงไปในถ้ำแล้วหมดสติไป”

“จ้ะ สมกับเป็นพวกไร้ค่า”

ผู้ที่ตกเป็นประเด็นคือเด็กหนุ่มคนหนึ่ง

เขายืนอยู่ริมขอบฝูงชนตามลำพังอย่างโดดเดี่ยว ข้างกายถูกขีดเส้นแบ่งพื้นที่เว้นว่างไว้ผู้คน ทั้งดูคล้ายตั้งใจและไม่ตั้งใจ

คำพูดซุบซิบนินทาเหล่านั้นดูเหมือนจะไม่เข้าหูเขาแม้แต่น้อย ขนตาสีดำขลับหลุบต่ำ ใบหน้าขาวจัดแทบจะโปร่งแสงที่ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ เกินความจำเป็นดูเหมือนกำลังเหม่อลอย ให้ความรู้สึกห่างเหินและเปราะบาง ห่างไกลจากความวุ่นวายในโลก

ตอนนั้นเอง เสียงเข้มฆวตนาเกรงขามพลันดังขึ้นไม่ไกลนัก

“หมายเลข 2087 ลืออัน กรุณาก้าวขึ้นมาข้างหน้า”

นักเรียนทั้งหมด 2087 คนซึ่งรอฟังอยู่ที่นี้ ถูกจัดอันดับหมายเลขนักเรียน

ตามระดับพลังเวท หากอยู่อันดับท้ายสุดก็พิสูจน์ได้แค่ว่า...พลังเวทของเขาน้อยนิดจนแทบจะมองข้ามไปได้เลย

เดิมคนพรรคนี้ไม่มีสิทธิ์เข้ามาในสถาบันอยู่แล้ว ทว่าหากว่าตระกูลสื่อบริจาคตึกหลังหนึ่งให้สถาบัน ถึงยึดสื่ออันเข้ามาในรายชื่อผู้เข้ารับการคัดเลือกได้

ปีนี้เขามาทดสอบเป็นปีที่สี่แล้ว

หากยังทดสอบไม่พบพลังเวทใดๆ ต่อให้ตระกูลสื่อจะบริจาคเงินอีกมากมายเท่าไร สื่ออันก็ต้องถูกคัดรายชื่อออก ไม่มีสิทธิ์เข้าเรียนได้อีก

เมื่อได้ยินชื่อของตัวเอง ขนตาของเด็กหนุ่มก็กะพริบไหวเล็กน้อย ก่อนเหลือบตาขึ้น

เขาเหมือนจะลังเลครู่หนึ่ง แต่ยังคงก้าวไปยังแท่นนั้น

ภายในลานจัตุรัสเฌยบกริบ

สายตาจากทั่วทุกสารทิศพากันจ้องมองมาที่ตัวเขา

สายตานั้นไม่มีความเป็นมิตรเท่าไรนัก รวบรวมจะเยาะเย้ยถากถางมากกว่า และยังเป็นการคอยดูเรื่องตลกขบขัน

สื่ออันเดินเข้ามาในห้อง

ผู้รับผิดชอบดูแลการทดสอบพลังเวทคืออาจารย์ที่มีสีหน้าอ่อนล้าคนหนึ่ง เขาเปิดเปลือกตาอย่างเชื่องช้า กวาดสายตามองสื่ออัน เสมือนปักใจไปตั้งแต่แรกแล้วว่าอีกฝ่ายคุ้นเคยกับขั้นตอนดี “ไปสิ”

ทว่าสื่ออันไม่ได้ขยับเขยื้อน

เขามองเครื่องมือหน้าตาแปลกประหลาดตรงหน้าด้วยความสงสัย จากนั้นก็หันไปมองอาจารย์ ถามอย่างซื่อๆ “ไปไหนครับ”

อาจารย์ “...” ไม่ใช่ครั้งแรกสักหน่อย ยังจะมาเสแสร้งอะไรอีก

ทว่าเมื่อคิดว่อย่างใดเสียนี้ก็ครั้งสุดท้ายที่จะได้พบกันแล้ว เขาจึงชี้ไปที่ลูกบอลสีเงินสลัวๆ บนเครื่องมืออย่างใจเย็น พลางเอ่ยบอก “เอามือวางบนนั้น”

สื่ออันพยักหน้า ตอบรับ “ครับ” อย่างสงบ

เขาก้าวเข้าไป ยกมือขึ้นวางบนลูกบอลกลม จากนั้นก็สุดลมหายใจ

เข้าลึกๆ หนึ่งครั้ง เบนสายตาราวกับทำใจมองตรงๆ ไม่ได้

เห็นแบบนี้ แม้แต่อาจารย์ที่รู้ผลลัพธ์ตั้งแต่แรกก็ยังอดรู้สึกเห็นใจไม่ได้

ในฐานะบุตรชายคนเดียวของตระกูลที่เพิ่งผงาดขึ้นใหม่ในระยะนี้ แต่กลับไม่มีพลังอะไรใดๆ ความกดดันที่เขาแบกรับต้องมากกว่าที่คนอื่นจินตนาการเอาไว้แน่นอน ดังนั้นเขาจึงเห็นความสำคัญของการทดสอบคุณสมบัติเข้าเรียนของตัวเองครั้งนี้มากถึงปานนี้

ตอนนั้นเองเสียงประหลาดเสียงหนึ่งพลันดังขึ้น

“ติดๆ...”

เสียงนั้นแหลมบาดหู ดึงอาจารย์ออกจากห้วงความคิดของตัวเอง เขาตกใจหันไปมองทางต้นเสียง

เครื่องมือกึ่งทรงกลมนั้นกำลังสว่างจ้าอยู่ในเวลานี้ แสงจ้าเสียจนปวดตา เข้มบนมาตรวัดที่อยู่ข้างๆ แกว่งอย่างบ้าคลั่ง แต่กลับไม่หยุดที่เลขใดๆ เสียงร้องเตือนสับหูดังทะลุกำแพงออกมา

บรรดานักเรียนมองหน้ากัน ต่างมองเห็นความตระหนกสงสัยในดวงตาของกันและกัน

เกิดอะไรขึ้นข้างในกันแน่

ไม่มีใครรู้

นี่ มันเรื่องอะไรกัน

อาจารย์เบิกตากว้างด้วยความช็อก ดึงตัวลุกขึ้นจากเก้าอี้

สืออันก็ตกใจเช่นกัน เขาชักมือกลับโดยอัตโนมัติ

เสียงหยุดไปในทันที

แสงสว่างก็ดับลง

อาจารย์พุ่งไปข้างหน้าสองสามก้าว เริ่มตรวจสอบเครื่อง

ไม่มีปัญหา

หรือว่า...โดนใช้ลูกไม้อะไร

เขาหันขวับไปมองสืออัน อีกฝ่ายก็มองเขากลับด้วยสีหน้าไร้เดียงสา เหมือนไม่รู้เรื่องนี้เลย

ความเป็นไปได้ข้อนี้ถูกตัดออกไปจากใจอย่างรวดเร็ว

ต่อให้ตระกูลสื่อจะร่ำรวยมากเพียงใด ก็ไม่มีทางควบคุมการสอบคัดเลือกเข้าเรียนของสถาบันผู้มีพลังวิเศษได้ พวกเขายังไม่มีอำนาจมากขนาดนั้น

ส่วนตัวสื่ออันเองยังไม่มีทางเป็นไปได้เลย

ทุกคนรู้กันดีว่าสื่ออันเป็นคนไร้ค่าที่มีพลังเวทแทบจะเป็นศูนย์ ไม่มีทางเล่นลูกไม้ได้จุมูกเขาได้

อาจารย์สอนความสงสัยในใจเอาไว้

เขาลากเครื่องสำรองอีกเครื่องออกมา หันไปพูดกับสื่ออัน

“ลองใช้อันนี้ดู”

สื่ออันตอบรับ “ครับ” อีกครั้ง

เขาวางมือลงไป...“ติดๆๆๆๆๆ!”

เสียงเครื่องหวีดแหลมดังลั่น รวากับทะเลแก้วหวนคืนได้

แต่ทันทีที่สื่ออันชักมือกลับ เสียงก็หยุดไป

เป็นแบบนี้ไปได้ยังงั้น?!

อาจารย์คิดอยู่หลายตลบก็ยังไม่เข้าใจ

ตามปกติแล้วเหตุการณ์เช่นนี้จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อพลังเวทของผู้รับการทดสอบสูงเกินขีดจำกัดตรวจจับของเครื่อง แม้ขีดจำกัดของเครื่องนี้จะไม่สูง แต่สำหรับผู้เริ่มต้นก็เหลือเฟือแล้ว...ยังไม่ต้องพูดถึงสื่ออันผู้เป็นที่เลื่องลือเลย!

หลังจากลองซ้ำๆอยู่หลายครั้ง อาจารย์ก็รู้สึกว่หูของตัวเองแทบจะรับเสียงไม่ได้แล้ว

สื่ออันยกมือถามอย่างไร้เดียงสา

“คือว่า...”

“มีอะไร” อาจารย์ขมวดคิ้ว สีหน้าแสดงความหงุดหงิดอย่างปิดไม่มิด

สื่ออันชี้เครื่องมือตรงหน้า ถามด้วยสีหน้าบริสุทธิ์ไร้เดียงสา

“มันคุณภาพไม่ค่อยดีหรือเปล่าครับ”

อาจารย์ “...”

ให้ตาย

หัวร้อนซะมัด

หลังจากทั้งสองต่างอยู่ในสถานการณ์ชะงักงันพักใหญ่

ลืออันกะพริบตาอย่างคนรู้สึกตัวช้า เอ่ยปากถาม

“ผมจำได้ว่า เหมือนว่า...เครื่องสว่างผมก็ผ่าน สรุปแล้ว ผมผ่านแล้ว
เหรอครับ”

อาจารย์มีสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก เหงื่อผุดพรายเต็มหน้าผาก
สีหน้าไม่แยแสเมื่อคร่อมลายหายไปตั้งนานแล้ว

เขาอ้าอึ้งอยู่พักใหญ่ สุดท้ายก็ตอบกลับ “คือว่า...เรอกลับบ้านไปก่อน
รอผลออกแล้วจะมีคนแจ้งเธอ”

ลืออันพยักหน้า “ครับ”

เขาหันหลังเดินออกไป ทันใดนั้นก็มียี่สิบสองสี่พันสายฟ้าฟาด
ดังมาจากด้านหลัง “เดี๋ยว! หยุดก่อน!”

ไม่รอให้ลืออันได้สติ มือที่ตกอยู่ข้างลำตัวของตนก็ถูกคว้าไว้อย่างแรง

เสียงวินาทีนั้น ม่านตาดำลึบของเขาพลันหดเป็นช่องแคบๆ สีแดง
เข้มอันร้อนแรงลุกโชนอยู่ในส่วนลึกของรูม่านตาแนวตั้งอย่างเจิบๆ ให้ความ
รู้สึกแปลกพิสดารมีกลิ่นอายปีศาจอมมนุษย์

ลืออันกะพริบตาเล็กน้อย ทุกอย่างก็กลับมาเป็นปกติ

เขาหันไปมองอาจารย์ที่คว้ามือตัวเองไว้แน่น “มีอะไรเหรอครับ”

อาจารย์สำรวจฝ่ามือของเด็กหนุ่มตรงหน้าอย่างละเอียดถี่ๆ
ปลายจมูกของเขาแทบจะสัมผัสโดนฝ่ามืออีกฝ่ายอยู่แล้ว ละเอียดจนแทบจะ
แหวกเส้นลายมือทุกเส้นดูให้ละเอียด

แต่สามนาที่ผ่านไป เขากลับไม่ได้อะไรเลย

อาจารย์เงยหน้าขึ้นด้วยความโกรธจัด เคঁถาม “เธอเล่นลูกไม้อะไร
ที่มีอะไรใหม่ เธอโกหกใช้หรือเปล่า”

สีหน้าของลืออันเปลี่ยนเป็นย่ำแย่เล็กน้อย

อาจารย์คิดว่าตัวเองจับจุดอ่อนอีกฝ่ายได้ จึงเคঁถามต่อ “ทำไมเมื่อกี้
เธอถึงเบนสายตาออกจากมือระหว่างทดสอบ รีบพุดมา!”

สายตาของลืออันเลื่อนลอยเล็กน้อย

เขาเงยบไปสองสามวินาทีก่อนเอ่ยตอบเสียงต่ำ “...น่าเกลียดเกิน”

อาจารย์นิ่งไป “อะไรนะ”

ลืออัน “ผมรู้สึกว่ามีผมมันน่าเกลียดเกิน”

อาจารย์ก้มหน้ามองโดยอัตโนมัติ

นิ้วมือของอีกฝ่ายองเล็กน้อย กระตูกนิ้วมือทั้งห้ายาวเท่าๆ กัน ปลายนิ้วมือเรียว ท้องนิ้วมือนุ่ม ผิวเนื้อบางเนียนละเอียดขาวจั๊ต เล็บเล็กๆ ที่ตัดเป็นระเบียบมีสีชมพูดูสุขภาพดี

บนหลังมือยังทิ้งรอยแดงจากการถูกคว่ำมือน้อยอย่างแรงเอาไว้

ไม่ว่าจะมองจากมุมไหน นี่ก็เป็นมือที่สวยงาม

อาจารย์ “...”

นี่มันเหตุผลบ้าบออะไรกัน?!

สุดท้าย เนื่องจากหลักฐานไม่เพียงพอ ลืออันจึงถูกปล่อยตัวออกมา

เขายืนอยู่ตรงประตู ก้มลงมองมือของตัวเอง

นิ้วมือที่สวยงามสำหรับมนุษย์ค่อยๆ กำซาๆ แล้วแบออกอีกครั้ง

กำแล้วแบ

เป็นมือของตัวเองไม่มีผิด

ลืออันห่อเหี่ยวราวกับมะเขือยาวโดนน้ำค้างแข็งเกาะ

อัปลักษณ์ อัปลักษณ์มากจริงๆ

ทรงเล็งดังตามที่แท้จริงควรจะปกคลุมไปด้วยเกล็ดแข็งดำสนิท ปลายเล็บคม ผ่าขุนเขาทุบศิลาได้ หาใช้อย่างตอนที่นี้เป็นสีขาวอมชมพูน่าเกลียดไปทั่ว ทั้งนุ่มทั้งบาง ราวกับสามารถถูกแทงทะลุได้ด้วยหนามแหลม

คิดมาถึงตรงนี้ ลืออันก็เบนสายตาดูออกอีกครั้งอย่างทนมองตรงๆ ไม่ไหว

ตอนนี้เขาคิดถึงร่างกำยานาเกรงขามและหางใหญ่ยาวสีดำขลับของตัวเองสุดขีด รวมถึง...

สมบัติเต็มกำ

ลืออันถอนหายใจ

ห้าหมื่นปีก่อน เนื่องจากเบื่อหน่ายนัก เขาจึงนอนหลับลึกไปบนกองสมบัติของตัวเอง นึกไม่ถึงว่าลืมตาขึ้นมา ไม่เพียงถูกกักขังอยู่ในร่างมนุษย์

ตัวเล็กอ่อนแอและไม่คุ้นเคย สมบัติทั้งหมดยังอันตรายหายไปด้วย!

ลำบากลำบากอยู่นับหมื่นปี พลันย้อนกลับมาสู่ก่อนยุคปลดปล่อย¹
เพียงชั่วข้ามคืน

ร่างกับสมบัติหายไปหมดแล้ว!

หายไปแล้ว!

เพื่อให้กระจำว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เขาจึงตามมนุษย์ที่ออกค้นหา
กลับมายังบ้านตระกูลสื่อ

คนตระกูลสื่อเฝ้ามองเขาไม่วางตาเหมือนกลัวว่าเขาจะหนีอีกครั้ง สื่ออัน
ถูกขังอยู่ในสังคัมมนุษย์ จำเป็นต้องแสดงต่อไปในร่างกายมนุษย์ปัจจุบันนี้
ของเขา

...วันนี้ยังถูกส่งมาจับลูกบอลประหลาดๆ นี่อีก

น่ารำคาญจริง

สื่ออันจมอยู่ในห้วงความคิดของตัวเอง เขาก็มหัน เดินออกไปจาก
ลานจัตุรัสโดยไม่สนใครนอกจากตัวเอง

เด็กนักเรียนที่อยู่ข้างนอกต่างมีสีหน้าแตกต่างกันออกไป แต่สายตา
ล้วนจับจ้องไปที่เขา...แม้พวกเขาจะไม่รู้ว่าเมื่อครู่เกิดอะไรขึ้น แต่ทุกคนได้ยิน
เสียงเตือนแหลมสูงนั้นแล้ว ทว่ามีเพียงคนไม่กี่คนที่รู้ความหมายของเสียง
เตือน

แต่พลังเวทของผู้ทดสอบเกินขีดจำกัดของเครื่องนี้ยะ

เป็นไปได้ยังไง! ต้องมีอะไรผิดปกติแน่

สื่ออันไม่รู้ถึงสายตารอบด้านเลย

เหมือนเขาจะเคยชินกับการตกอยู่ท่ามกลางสายตาของสาธารณชนมา
ตั้งนานแล้ว จึงเดินออกไปอย่างเป็นธรรมชาติ ทั้งผู้คนเต็มลานจัตุรัสไว้
เบื้องหลัง

¹ ยุคปลดปล่อย หมายถึง ยุคที่มีการตั้งกองทัพลดปล่อยประชาชนในสงคราม
ปลดปล่อย ทำให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ดีขึ้น มีส่วนร่วมในการผลิตและพัฒนาเศรษฐกิจ
ของประเทศ

บนใบหน้าของเขาไม่มีอารมณ์ความรู้สึกใด แต่พอคิดว่าเมื่อกลับถึงบ้านก็จะได้อิ่มข้าวแล้ว ในใจของลืออันก็โลดตื๋อใจ

แม้เขาจะไม่ค่อยชอบมนุษย์ แต่อาหารที่มนุษย์ทำนั้น...

ไม่อาจต้านทานเลยจริง ๆ

นอกจานั้ จัตุรัส รถมาจอดรออยู่ที่ประตูแล้ว

ลืออันเพิ่งจะเข้าไปนั่ง สายตาทะลือรือร้นของพ่อบ้านเผ่าก็มองมาจากกระจกมองหลัง “นายน้อย เป็นยังไงบ้างครับ”

สายตาของเขาทั้งร้อนแรงทั้งเป็นประกาย เต็มไปด้วยความคาดหวังอย่างกระตือรือร้น

ลืออันครุ่นคิดก่อนตอบ “ลูกบอลสว่าง”

พ่อบ้านเผ่าชะงักไปเล็กน้อย จากนั้นก็ตกอยู่ในอาการเหม่อลอย ราวกับไม่อยากเชื่อหูตัวเอง ร่างทั้งร่างแข็งทื่อ

ลืออัน “...คุณยังสบายดีอยู่หรือเปล่า”

สองสามเดือนนี้ตั้งแต่กลับมาที่บ้านตระกูลลือ เขาพอจะเข้าใจสถานะของตัวเองได้เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว

มนุษย์ที่ชื่อ “ลืออัน” นี้ไม่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับคนในบ้าน แม้จะตามหาดูกลับมาได้พักหนึ่งแล้ว เขาก็ยังไม่เคยพบเจอญาติคนไหนของคนผู้นี้เลย แต่กลับได้รับการดูแลจากพ่อบ้านเผ่าคนนั้นเสมอ

และเป็นพ่อบ้านเผ่าที่ยกสารพัดอาหารเลิศรสมาให้เขาทุกวัน

ดังนั้นลืออันจึงยอมแสดงความเป็นมิตรกับเขาเล็กน้อย

พ่อบ้านเผ่าเหมือนจะรู้สึกตัวด้วยคำพูดของลืออัน ได้สติในที่สุดว่าเมื่อครูอีกฝ่ายพูดอะไรกันแน่

เขาน้ำตาคลอเบ้า พูดไม่เป็นศัพท์ “เยี่ยม เยี่ยมเลยครับ แบบนี้นายท่านต้องดีใจมากแน่ กระ...กระผมจะไปแจ้งเดี๋ยวนี้!”

พ่อบ้านเผ่าดีใจจนควบคุมตัวเองไม่อยู่ พร่ำพูด

“ก่อนหน้านี้นายท่านเคยบอกว่า ถ้าผ่านการทดสอบได้ ท่านจะพิจารณาให้นายน้อยเป็นผู้สืบทอดใหม่อีกครั้ง และจะจัดงานเลี้ยงเข้ารับการศึกษาให้นายน้อยตามธรรมเนียม...”

งานเลี้ยง?

ของกิน?

“...แล้วยิ่งใหญ่มาก ๆ ด้วยครับ...”

ของกินเยอะ ๆ!

สี่อันตาเป็นประกาย พยักหน้าอย่างว่าง่าย “ดีสิ”

พอบ้านกวาดตามองผ่านกระจกมองหลัง

เด็กหนุ่มนั่งตัวตรงบนเบาะหลัง แม้จะยังมีสีหน้าไร้อารมณ์ แต่ใบหน้า

กลับมีความสุขอย่างเห็นได้ชัด

เขาลอบปาดน้ำตาอย่างอดไม่ได้

เฮ้อ! ช่างเป็นเด็กที่รู้ความ!

บทที่ 2

วันจัดงานเลี้ยง กำหนดขึ้นไว้มากว่าที่คาดเอาไว้

ไม่ช้าช้าก็แพร่สะพัดไปทั่ว คนดังในวงสังคมมากมายได้รับคำเชิญ
ตระกูลสื่อจะจัดงานเลี้ยงเข้ารับการศึกษาค้นคว้าที่อุทยานหลัก

ภายในโรงทางเดิน

เด็กหนุ่มยกมือขึ้นรั้งคอเสื้อตัวเองอย่างไม่ค่อยคุ้นชิน

พ่อบ้านเฒ่าที่เดินอยู่ข้างเขาหยุดฝีเท้า จัดโบไทของเขาให้ตรงเรียบ
อีกครั้ง

สื่ออันชั่วดุดองงานบนตัว

“ผมจำเป็นต้องสวมเสื้อนี้ด้วยเหรอ”

แสงไฟภายในโรงจัดเลี้ยงที่อยู่ไม่ไกลสาตสองมา ประกายแสง
ละเอียดลออเยียบเย็นดูจลลนเคลือบลงบนใบหน้าด้านข้างของเขา

หัวคิ้วของเด็กหนุ่มขมวดเล็กน้อย ขนตาดำขลับปานขนอีกาหลบลง
งดงามจนไม่เหมือนคนจริง ๆ

“แน่นอนสิครับ” พ่อบ้านเฒ่าช่วยสื่ออันดั่งชายเสื้อให้เรียบ พินิจดูเขา
ด้วยความรักใคร่เมตตา “ดูสิครับ ดูดีมาก”

สื่ออันตอบเสียงเบา “ไม่เห็นดูดี”

เขาคิดอะไรขึ้นได้ เหลือบตาขึ้นมองด้วยความคาดหวัง “แต่ว่า...”
ทว่าสื่ออันพูดยังไม่ทันจบ พ่อบ้านเฒ่าก็ทำท่าดูเฉยหน้ากับศัตรู
ตัดบทเขาเด็ดขาด

“นายน้อยอย่าแม้แต่จะคิดเชียวครับ”

นึกถึงเสื้อผ้าชุด ‘หล่อ’ ชุดนั้นที่สื่ออันเลือกให้ตัวเองแล้ว ใบหน้าของ
พ่อบ้านเฒ่าก็อดยิ้มทิ้งเล็กน้อยไม่ได้...

ทั้งบนและล่างทั่วตัวประดับประดาด้วยเลื่อมสีทองวิบวับและเครื่อง
ประดับโลหะแวววาว ส่งเสียงดังกรังกรึงยามเดิน แสงสะท้อนรูปโหวจันทะ
จะลืมนตาไม่ขึ้น

อย่างกับไม่ใช่...แค่ไร้รสนิยมธรรมดาๆ

เมื่อได้รับคำตอบเฉยชาของอีกฝ่าย สีหน้าของสื่ออันก็ผิดหวังอย่าง
ปิดไม่มิด

“...อ้อ”

เขาตอบรับเสียงแผ่วเบา หลบตาลง แพขนตายาวหนากะพริบปริบๆ
ราวกับสัตว์ขนปุกปุยบางชนิด

เฮ้อ...เป็นเด็กดีจริงเชียว

เพียงแต่นอกจากตาไม่ค่อยดีแล้ว ก็ไม่มีปัญหาตรงไหนเลย

พ่อบ้านเฒ่าช่วยเด็กหนุ่มจัดไหล่ให้ตรง ปิดฝุ่นบนตัวเขา ในใจผสม
ปนเปไปด้วยหลากหลายความรู้สึก ทั้งปลื้มใจ ทั้งอาลัยอาวรณ์เล็กน้อย

“นายน้อย หลังจากหมดวันนี้แล้ว ท่านก็น่าจะย้ายกลับมาที่นี่ได้แล้ว
นะครับ”

แม้จะบอกว่าที่นี่เป็นบ้านในนามของสื่ออัน ทว่าเขาไม่ได้พักอยู่ที่นี้ แต่
อยู่ในบ้านพักหลังเล็กไกลจากคฤหาสน์หลัก

และตอนนี้ ในที่สุดสื่ออันก็ผ่านการทดสอบของสถาบันผู้มีพลังวิเศษ
สักที คิดว่าคงมีคุณสมบัติย้ายกลับมาอยู่ได้แล้ว

สื่ออันตาเป็นประกาย “ถ้าอย่างนั้นผมก็ไป...”

พ่อบ้านเฒ่าเลิกคิ้ว ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“ไม่ได้ครับ!”

บริกรที่เฝ้าอยู่ตรงประตูเห็นพวกเขาสองคนมาแล้ว ก็ยกมือขึ้นเปิดประตูโถงจัดเลี้ยง แสงไฟเจิดจ้าและเสียงคนดังสนั่นถาโถมเข้ามาปามหาสมุทร

ลือเจ๋อฉุน พ่อของมนุษย์ลืออัน

ในเวลานี้เขากำลังยืนอยู่ใจกลางห้องจัดเลี้ยง ก้มหน้าคุยกับเด็กหนุ่มคนหนึ่ง

“รีบไปเร็วครับ!” พ่อบ้านดันลืออันอย่างกระตือรือร้น

เวลานี้ลือเจ๋อฉุนหยิบแชมเปญขึ้นมา

เขาถือช้อนเงินเคาะข้างแก้วจนเกิดเสียง “เคร้งๆ” ดังกังวาน ผุ่งชนเจียบลงทันใด หันไปมองและรอคอย

ลือเจ๋อฉุนเคลียร์ลำคอ ก่อนจะเอ่ย

“วันนี้เป็นงานเลี้ยงฉลองเข้ารับการศึกษาอย่างเป็นทางการของเจ้าลูกไม่เอาไหน”

เขาวางฝ่ามือบนบ่าเด็กหนุ่มที่อยู่ข้างกายตัวเอง เผยรอยยิ้มบนใบหน้าเย็นชาซึ่งขังเล็กน้อย “เสียวรุ่ยผ่านการทดสอบแรกของปีนี้ พลังเวทเบื้องต้นอยู่ในระดับ B เป็นห้าอันดับแรกของนักเรียนใหม่ในปีนี้”

“...”

พ่อบ้านเฒ่าตะลึงงัน แทบจะไม่อยากเชื่อหูตัวเอง

เขานึกไม่ถึงว่ามีการจัดงานเลี้ยงจริง แต่ตัวเอกของงานกลับไม่ใช่ลืออัน ทุกคนรู้กันดีว่าลืออันคือลูกชายคนเดียวของตระกูลลือ

ลือรู่ยเป็นแค่ลูกนอกสมรสเท่านั้น

แต่ในเวลานี้กลับได้พ่อผลักดันออกสู่สาธารณชนอย่างใหญ่โต ใครๆต่างรู้ความหมายที่ซ่อนอยู่...เขาจะมาแทนที่ลืออัน จะได้รับการบ่มเพาะเป็นผู้สืบทอดของตระกูลลือ

หลังจากตกอยู่ในความเงิบครู่หนึ่ง เสียงชมเชยแสดงความยินดีก็ดังขึ้น

ทุกคนต่างมอบคำอวยพรและคำชมอย่างรู้ใจ ไม่ปริปากเอ่ยถึงลูกชายเพียงคนเดียวของตระกูลลือคนเก่า เหมือนได้ลืมตัวตนของเขาไปนานแล้ว

ท่ามกลางเสียงเซ็งแซ่ พ่อบ้านเฒ่าก้มหน้าโดยไม่รู้ตัว มองหาเงาร่างของสืออัน

เขาพูดไม่ออก หัวสมองยุ่งเหยิง ไม่อาจหาคำตอบใจใดๆ ได้พักหนึ่ง
สิ่งที่เหนือความคาดหมายคือสืออันเหมือนกำลังใจลอย

ดูเหมือนเขาจะไม่ได้ใส่ใจเรื่องการสืบทอดตระกูลที่รู้กันดีอยู่แล้ว
ซึ่งเกิดขึ้นไม่ไกลเลย แต่กลับจ้องมองมุมหนึ่งที่อยู่ขอบริมสุดของงานเลี้ยง
ไม่วางตา เขาเคลื่อนไปมาบนใบหน้าเขา และเผยให้เห็นสีหน้าครุ่นคิดบน
ดวงหน้า

พ่อบ้านตกตะลึง

เขามองตามสายตาของสืออันไปโดยอัตโนมัติ

เห็นเพียงบริเวณเงามืดตรงมุมห้องที่อยู่ไม่ไกลนักมีแขกรายหนึ่งก้มหน้า
ฟังกำแพงเงียบๆ เหมือนกำลังหลับอยู่ ไม่เข้ากับบรรยากาศคึกคักรอบด้าน
บริการคนหนึ่งก็เหมือนสังเกตเห็นความผิดปกติเช่นกัน
เขาเดินถือถาดเข้าไป เอ่ยถามอะไรบางอย่างเสียงแผ่วเบา
รอบข้างเงียบสงบ

แต่ราวกับมีปัจจัยแห่งความไม่สงบบางอย่างอบอวลอยู่ในอากาศ

แขนของแขกกระตุกขึ้นมาโดยไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้า!

ผิวหนังของเขาปริแตกในเสี้ยววินาที ทว่าสิ่งที่ไหลออกมากลับไม่ใช่
เลือดสด แต่เป็นของเหลวสีอำพันชนิดหนึ่ง

“เคี้ยง!” เสียงถาดหล่นลงพื้นดังซัดแสบแก้วหู แหวกอากาศราวกับ
อาวุธคม เสียงกริتر้องหวีดดังในยามราตรี

“อ้ากกกกกกกก...”

พลั๊ก!

ร่างกายของแขกคนนั้นที่เดิมอุดมสมบูรณ์เหี่ยวพืบลงอย่างรวดเร็ว
ราวกับลูกโป่งที่ถูกบีบแบน

แมลงสีดาขนาดเท่ากำปั้นทะลักออกมาจากบาดแผลบนร่างเขาตัวแล้ว
ตัวเล่าเป็นฝูงใหญ่ ไหลบ่าออกมาสู่พื้นราวกับน้ำทะเลลัก ยามซาครุดพรมเกิด
เป็นเสียงเล็กๆ ซวนเลี้ยวพัน

สัตว์ประหลาด! เป็นสัตว์ประหลาด!

เป็นไปได้ยังไง! พวกมันมาโผล่ที่นี่ได้อย่างไร!

พรืบทานั้นเสียงกรีดร้องแห่งความตื่นตระหนกพลันดังขึ้นไม่ขาดสาย สะท้อนทั่วห้องโถง

ฝูงชนตื่นตระหนกโกลาหลแหกกันไปที่ทางออก เสียงตะโกนให้พยายามรักษาความเป็นระเบียบสุดชีวิตถูกกลืนหาย ไม่สามารถดึงดูดความสนใจใครได้สักนิด

สื่อเจ้อฉุนหน้าเครียด มือหนึ่งป้องกันสื่อรู่ยให้ถอยหลัง พลังตะโกนอะไรบางอย่างลั่น เหล่าผู้มีพลังวิเศษเดินทางวนกระแสนผู้คนไปอย่างยากลำบาก พยายามควบคุมความวุ่นวายให้จำกัดอยู่ในวงแคบ

เพลิง!

หลอดไฟระเบิดท่ามกลางความอลหม่าน ความมืดที่มาเยือนกะทันหัน ทำให้เกิดเสียงกรีดร้องด้วยความตื่นตระหนกอีกครั้ง

ท่ามกลางฝูงชนที่เบียดเสียดวุ่นวาย พ่อบ้านพบว่าตัวเองหาสื่ออันไม่เจอ

เขาอดตะโกนด้วยความตระหนกไม่ได้ “นายน้อย...”

ไม่มีใครตอบรับภายใต้ความโกลาหล

ท่ามกลางฝูงชนที่วังวนกระจัดกระจายอย่างไร้จุดหมาย มีเงาร่างหนึ่งยืนอยู่อย่างไม่สะทกสะท้าน

เขาดูแปลกแยกไปจากรอบด้าน

สื่ออันยืนอยู่ตรงนั้นโดยไม่หลบเลี่ยง ท่าทางนิ่งเฉย บนใบหน้าขาวซีด มีสีหน้าเฉยเมย เสมือนว่าอารมณ์ทั้งหมดถูกกรองออกไปแล้ว ดวงตาทริ่ลงเล็กน้อยราวกับหุบเหวลึกมืดมิด

แมลงปีกจางขนาดเท่ากำปั้นพุ่งมาตรงหน้าสื่ออันพร้อมกับเสียงหึ่งๆ แสบแก้วหู

ดวงตาดูเล็กๆ ทั้งหกบนหัวของมันวาววับด้วยความร้ายกาจและตะกละ-ตะกลาม ขาแหลมสาดประกายแสงเย็นเยียบ ราวกับรอคอยที่จะฉีกทั้งมนุษย์ซึ่งอ่อนแอทนรับการโจมตีไม่ไหวตรงหน้า

ทว่าวินาทีต่อมามันพลันตัวแข็งทื่อ
 บนร่างของมนุษย์คนนั้นมีกลิ่นอายเก่าแก่โบราณอย่างหนึ่ง
 แผลงปีศาจระมัดระวังตัวขึ้นมา
 มันยกลำตัวส่วนบนขึ้น ตั้งใจดมกลิ่นอายในอากาศให้ดีๆ
 ตั้งแต่เนื้อหนังไปจนถึงกระดูก เด็กหนุ่มตรงหน้าเป็นมนุษย์ร้อย
 เปอร์เซนต์ ส่งกลิ่นหอมของเลือดเนื้อเย้ายวนชวนให้กัดกินในความมืดมิด
 ทว่า...วิญญาณซึ่งแบกรับพลังเวทที่แท้จริงกลับมีรูปร่างน่าสะพรึงกลัว
 เงามืดขนาดใหญ่ที่มองไม่เห็นบางอย่างเกาะติดอยู่ด้านหลังอีกฝ่าย
 มีพลังน่าเกรงขามอันเย็นยะเยือกราวกับชายตามองอย่างอัมครึมมาจาก
 หุบเหวนรก

ความหวาดกลัวโดยสัญชาตญาณเริ่มปั่นป่วนในส่วนลึกของจิตวิญญาณ
 เห็นเพียงสื่ออันหลุมตามองมา
 ภายใต้ขนตาวาว ในรูม่านตาลึก เกล็ดแดงกำลังวนเวียนอยู่ในนั้น
 แม้สีหน้าของเขายังคงเรียบเฉยนิ่งสงบ แต่แผลงปีศาจสัมผัสได้ว่า...
 ตอนนี้อีกฝ่ายอารมณ์เสียมาก

!!!

แผลงปีศาจตัวลั่นเล็กน้อย หันหลังกลับจะหนีไปโดยไม่ลังเล
 อันที่จริงสื่ออันอารมณ์ไม่ดีมากจริงๆ
 มังกรทุกตัวเป็นสัตว์ที่หวงแหนอาณาเขต พวกมันมีจิตใจคับแคบ
 และหยิ่งยโส เต็มไปด้วยความระแวงระวังต่อสัตว์ประหลาดนอกเหนือจาก
 ตัวเอง

ในจุดนี้มังกรได้พิภพยิ่งแล้วใหญ่

แม้ตอนนี้สื่ออันจะสูญเสียร่างมังกรไป แต่ไม่ได้หมายความว่า
 เขาจะปล่อยให้สัตว์สกปรกชั้นต่ำพรรคนี้บุกเข้ามาในอาณาเขตของตัวเอง
 อย่างใจกล้าหน้าด้าน ทั้งยังจะเปลี่ยนมันเป็นโรงฆ่าสัตว์อย่างกำเริบเลิบบาน
 โดยที่ยังไม่ได้รับคำอนุญาตจากเขา

นี่เป็นการดูหมิ่น

ท่ามกลางความโกลาหลลวุ่นวาย ร่างเปรี้ยวของเด็กหนุ่มแทบจะถูกกลืน

หายไปในความมืด นุ่มนึ่ม ไร้พิษสง เปราะบาง เสมือนโดนขี้ให้แหลก
ได้อย่างง่ายดาย

เขาก้าวไปข้างหน้าทีละก้าวอย่างมั่นคง

แรงกดดันอิมคริมบนตัวปลดปล่อยออกมาอย่างไม่แยแส ในอากาศ
ร้อนประดุจไฟลุกไหม้แผดเผาให้เป็นจุณ

ราวกับน้ำไหลบ่าเจอกับแนวปะการัง แผลงปีศาจพากันแตกฮือ
แย่งกันหลบหนีจากข้างตัวสื่ออัน เหลือเพียงพื้นที่ว่างเปล่าข้างตัวเขา

กล่อมองข้ามหัวมังกรร้าย ก็ต้องรับผลที่ตามมา

บทที่ 3

เมื่อคนจากหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดได้รับข่าวก็รีบรุดมาทันที

ผู้นำทีมคือหญิงสาวสวมชุดคล่องตัวคนหนึ่ง

เธอเป็นคนตัวสูง ผิวสีน้ำตาลอ่อน ผมยาวรวบไว้ด้านหลังศีรษะ
เรียบร้อย ทะมัดทะแมง

“ที่นี่เป็นเขตพักอาศัยระดับสูง ทำให้ถึงมีสัตว์ประหลาดปะปนเข้ามาได้”
สมาชิกในทีมคนหนึ่งถามขึ้นด้วยความสงสัยจากด้านหลังเธอ

“เจ้านี่ไม่ธรรมดา... ต้องไม่ใช่สัตว์ประหลาดทั่วไปแน่” เวินเหยา
ขมวดคิ้วมองโถงจัดเลี้ยงซึ่งอยู่ไม่ไกล

เสียงกองทัพแมลงที่คืบคลานอยู่ดังมาจากข้างในนั้น ฟังดูมืดมน
และหดหู่

เธอไม่รีรอ “ติดต่อผู้บังคับบัญชาหมู่เดี๋ยวนี้

“แจ้งว่ามีสายพันธุ์ต้องสงสัยว่าหลุดมาจากใต้พิภพปรากฏตัวขึ้นที่
โซนบน”

“...!”

อะไรอะ ได้พิภพ?!

ปัจจุบันมนุษย์ได้ทำการสำรวจเกือบทั่วผืนแผ่นดินใหญ่แล้ว เหลืออยู่
เพียงแห่งเดียว...ใต้พิภพ

อากาศที่นั่นเต็มไปด้วยหมอกพิษ ในส่วนลึกของใต้พิภพอันไร้ขอบเขต
มีเพียงความมืดมิดสุดลูกหูลูกตา จวบจนวันนี้ ยังไม่มีผู้ใดรอดชีวิตออกมาได้

และมนุษย์รู้เกี่ยวกับสัตว์ประหลาดที่อาศัยอยู่บริเวณนั้นน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย หากเป็นสัตว์ประหลาดจากใต้พิภพปรากฏตัวขึ้นในโซนเมืองหลักจริง เช่นนั้นสถานการณ์ก็จะแตกต่างออกไปแล้ว

ลูกทมิไม่กล้าล่าช้า ตอบรับคำ “ครับ!”

ตอนนั้นเอง ชายชราในชุดพ่อบ้านก็พุ่งเข้ามาหาหญิงสาวจากด้านข้าง โดยไม่คิดชีวิต “ขอรับรองละครับ ขอรับรอง ช่วยนายน้อยของพวกเราด้วย นายน้อยของพวกเราอยู่ข้างใน!”

“ชายขี้หน้า” ลือเจ๋อฉุนตวาดด้วยลมหายใจไม่คงที่ “ลากมันกลับไป!”

ผมเฒ่าของเขายุ่งเหยิง เสื้อผ้าบนร่างกายก็ถูกดึงจนไม่เป็นทรง ดูสภาพกระเซอะกระเซิงอย่างยิ่ง ท่าที่ทะมัดทะแมงจัดเจนก่อนหน้านี้ อันตรธานหายไปโดยสิ้นเชิง แต่ยังพอฝืนรักษาความน่าเกรงขามของตน เอาไว้ได้

คนรับใช้สองสามรายของตระกูลลือปฏิบัติตามคำสั่ง ลากตัวพ่อบ้านชรา ที่น้ำตาไหลพรากกลับมา

สายตาของวินเหยาหยุดอยู่บนร่างเขาครูหนึ่ง กัดฟันออกคำสั่ง “ลงมือ”

“ไม่รอผู้บังคับบัญชามาก่อนหรือครับ”

วินเหยาโคลงศีรษะด้วยสีหน้าจริงจัง สูดลมหายใจเข้าลึก “ไม่ทันแล้ว ช่วยคนก่อนสำคัญกว่า”

ลืออันมาถึงใจกลางจุดเกิดเหตุอย่างรวดเร็ว

เขาคอนนั้นล้มลงไปกับพื้น ขากรไรที่ฉีกออกอักว้าง ผิวหนังแห้ง ตืดกระดูก เผยให้เห็นภาพประหลาดนอนตายตาไม่หลับ ส่วนท้องเขาระเบิด ออกแล้ว ยังคงมีแมลงปีศาจแห่ทะลักออกมาไม่ขาดสาย

ลืออันโน้มตัวลง

เขาลอกเนื้อเยื่อแห่งบนร่างกายชายคนนั้นออกด้วยนิ้วมือ เผยให้เห็น

รุกว้างที่ปริแตก

ข้างในรูขนาดใหญ่บนร่างศพไม่มีอวัยวะภายใน สิ่งที่มาแทนที่คือเส้นใย สีแดงเลือดมากมายราวกับไหลดลเลือด ปกคลุมกระดูกซี่โครง ยึดครอง ทั้งช่องอกและช่องท้อง

บริเวณส่วนลึกของเส้นใยซ่อนแมลงขนาดเท่าเล็บมือเอาไว้

มันหน้าตาเหมือนกับพวกแมลงข้างนอก แต่กลับเล็กกว่ามาก เปลือกสีดำสนิทคล้ายกับเกล็ด วิบวับสาดประกายแสงเย็นเยือก แข็งกระด้างปานโลหะ บริเวณส่วนหัวเป็นใบหน้าอัปลักษณ์ และมืองคาพพ ทั้งห้าเหมือนมนุษย์

ราวกับสัมผัสได้ถึงอันตราย บนใบหน้านั้นพลันแสดงความดูร้าย และตื่นตระหนก เปล่งเสียงกริรร้องแสบแก้วหู

เส้นใยสีแดงเลือดขยับไหว แมลงที่อยู่รอบด้านราวกับได้รับคำสั่ง กรูเข้ามารวมตัวกันที่ศพไม่ขาดสาย แต่กลับไม่กล้าเข้าใกล้เพราะมีสื่ออันอยู่ ทำได้เพียงส่งเสียงเสียดสีอย่างร้อนรนห่างออกไปสองสามก้าวเท่านั้น

สื่ออันก้มหน้าลงขยับเข้าไปใกล้ จากนั้นก็นิ่งไปเล็กน้อย

กลิ่นอายชั่วร้ายบางอย่างแผ่ออกมาจากช่วงอกศพ

เย็นเยือก มีดมืด ราวกับนิ้วมือที่ยื่นมาสัมผัสและซึมซาบเข้าไปใน อากาศรอบข้างอย่างเงียบเชียบ

เมื่อระยะห่างร่นขึ้น ความรู้สึกเช่นนั้นก็ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นชัดเจน จนไม่อาจมองข้าม

เด็กหนุ่มสุดลมหายใจเข้าลึกๆ หรีดาลงราวกับตีเมด้า รูม่านตาที่ หดแคบลงเล็กน้อยเห็นเป็นเส้นเล็กๆ ในพริบตานั้นแสงสีแดงร้อนแรงพลัน พุ่งผ่านไปอย่างรวดเร็ว

...สบายจัง

สื่ออันหลับตาลงโดยอัตโนมัติ

ในความมืดมิด ความรู้สึกแปลกประหลาดบางอย่างระเหยขึ้นมา จากส่วนลึกของจิตวิญญาณ ปลายนิ้ว สันหลัง กระดูกก้นกบแอบคัน เล็กน้อย ราวกับมีอะไรบางอย่างจะทะลุเปลือกมนุษย์ที่อ่อนแอเปราะบาง

ในตอนนี่ของตัวเอง งอกออกมาจากกระดูกและเลือดเนื้อ

ไม่ใช่ภาพลวงตาที่ถูกสร้างขึ้นด้วยพลังเวท แต่เป็นเกล็ด กรงเล็บ
แหลม และปีกของจริง

หรือมันจะช่วยให้เขาคืนร่างเดิมของตัวเองได้?!

ลืออันลืมตาขึ้น มองสำรวจแมลงตรงหน้าด้วยสายตาประหลาดใจ
เขาเปลี่ยนใจแล้ว

ลืออันยื่นมือออกไป ปลายนิ้วอ่อนนุ่มขาจัดถูกปกคลุมด้วยเงา
สีดำจากเกล็ดมังกร เล็บมือแหลมคมฉายประกายแสงเย็น ก่อนจะเลื่อน
ไปด้านใน

จิบ

เส้นใยขาดไปพร้อมเสียง

ฝูงแมลงที่อยู่ไกลออกไปราวกับหุ่นกระบอกที่ขาดสายชักใย ล้มพริบ
เป็นวงกว้าง ส่วนที่เหลือก็กลนลานวิ่งหนีสะเปะสะปะราวกับแมลงวันไร้หัว

แมลงตัวน้อยถูกลืออันซ้อนขึ้นมาไว้ในมือโดยไม่อาจหลีกเลี่ยง มัน
มีสีหน้าหวาดกลัว ส่งเสียงร้องจี้ดๆ ขาทั้งหกดิ้นรนอย่างบ้าคลั่ง บิดตัว
พยายามจะหลบหนี

น่ารำคาญนิดๆ

ลืออันถูปลายนิ้วเตรียมจะลงมือ

ราวกับสัมผัสได้ถึงอันตราย แมลงตัวน้อยร่างแข็งทื่อไป

มันไม่กล้าขยับเขยื้อนแล้ว

ลืออันข่มความหุนหันพลันแล่นที่อยากจะบีบมันให้ตายเอาไว้ ใช้
ปลายนิ้วกรีดผิวหนังตนเองออก แล้วบีบเลือดสดหนึ่งหยดเล็กๆ

เลือดหยดนั้นกระเพื่อมอยู่บนผิวหนังขาจัดของเด็กหนุ่ม ราวกับ
ทับทมขนาดเท่าเมล็ดข้าว เปล่งแสงงดงามแปลกตาในความมืด

ดงามและอันตราย

แมลงตัวน้อยบัดปายขาในอากาศ ตัวสั่นเต็มพยายามจะหนีห่าง

ลืออันบีบมันไว้แน่นจนไม่อาจขยับขึ้น กดท้องนิ้วลง ส่งหยดเลือดไป
อีกครั้ง

แมลงตัวน้อย “...”

มันถูกบีบบังคับจนหมดปัญญา ทำได้เพียงกอดหยดเลือดแล้วกลืนลงไปทีละน้อยทั้งน้ำตา

พริบตาที่เลือดสดหยดเล็ก ๆ นั้นถูกดูดจนแห้งเหือด มันก็ดีดขาเอียงหัว ล้มลงในฝ่ามือของสืออัน รวากับลูกปัดที่ไม่มีชีวิตหนึ่งเม็ด

วินาทีต่อมาแมลงทั้งหมดในห้องโถงก็หงายท้องตายเกลี้ยง

เสียงครูดขนเสียวฟันพลันหยุดลง

เงียบจนน่าประหลาด

สืออันใส่มันลงในกระเป๋อย่างพึงพอใจ

ในตอนนั้นเอง แสงไฟวูบไหวและเสียงฝีเท้าพลันดังมาจากด้านหลังปะปนกับเสียงร้องไห้โง้งเมื่อได้รับการช่วยเหลือของผู้คนที่ติดอยู่

ณ เวลานั้น ลำแสงหนึ่งก็ส่องสว่างมาจากทางเข้าของห้องโถงจัดงานเลี้ยง

เวินเหยาที่ยืนอยู่ตรงประตูตะลึงงันไปเล็กน้อย

เธอไม่คาดคิดว่าบริเวณใจกลางซึ่งถูกสัตว์ประหลาดยึดครองไปจะมีผู้ประสพภัยที่ยังรอดชีวิตอยู่

ตอนนั้นเองอีกฝ่ายก็หันกลับมามอง

ผิวของเด็กหนุ่มขาวจัด ร่างกายยังเจริญเติบโตไม่เต็มที่ ไหล่ผอมบางทำให้เขาดูผอมเพรียวบอบบาง ขนตาและเรียวผมเป็นสีดำสนิท

เขาหรีดตาลงเหมือนปรับตัวกับแสงสว่างที่มาบูปบับไม่ได้

ภายในห้องโถงมืดสนิทมีกลิ่นคาวเลือดขึ้นและเหนียวเหนอะลละคลุ้ง

บนพื้นเต็มไปด้วยศพแมลงดูจนรบกวนดินพาให้สยองขวัญ ความมืดอันเย็นยะเยือกแทรกซึมอยู่ภายใน ทุกหนทุกแห่งเต็มไปด้วยกลิ่นอายพิศวงไม่อาจคาดเดา

เขาดูไม่เข้าพวกอย่างยิ่ง

อีกทั้งยัง...ปลอดภัยไร้อันตราย

เวินเหยากระชับไฟฉายในมือ ขึ้นเสียงถาม

“เธอยังสบายดีอยู่ไหม”

“อืม”

ลืออันพยักหน้า ดูเชื่อฟังว่าง่ายเสียจนน่าสงสาร

เขาหรีตาลงอย่างเป็นธรรมชาติ รอยยิ้มบางๆ แล่นพึงพอใจปรากฏ
ขึ้นบนริมฝีปากของเขา และหายวับไปอย่างรวดเร็วราวแสงสะท้อนสว่างวาบ
ดีกว่านี้ไม่ได้แล้ว

ยี่สิบนาที่ต่อมา

ลืออันห่มผ้าห่มผืนหนา ในมือประคองแก้วนมร้อนหนึ่งใบ นั่งคุ้ย
อยู่ริมถนน เผยให้เห็นเพียงศีรษะนุ่มฟู

พ่อบ้านพร่ำบ่นอะไรสักอย่างอยู่ด้านข้าง

ลืออันก้มหน้าจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ตอบรับบ้างเป็นบางครั้ง
บางครั้ง

ทันใดนั้น

รองเท้าคู่หนึ่งพลันปรากฏขึ้นตรงหน้าเขา

“ลืออัน เธออยู่ตรงนี่เอง” เสียงของชายคนนั้นเย็นชาเป็นพิเศษ
ไม่มีอารมณ์ความรู้สึกสักเท่าไร “อย่างนั้นฉันก็ไม่ต้องไปตามหาเธอเป็นพิเศษ
เพื่อพูดครั้งที่สองแล้ว”

“?”

ลืออันประคองแก้วนม เงยหน้าขึ้นมอง

“เธอผ่านการทดสอบ ฉันได้ยินมาแล้ว ไม่เลวเลย”

ลือเจ้าจูนพูดถึงเรื่องนี้เพียงผิวเผิน จากนั้นเขาก็เปลี่ยนประเด็นทันที
น้ำเสียงแผ่วเบาขุ่นๆ เล็กน้อย “ในเมื่อเป็นแบบนี้ น้องชายเธอสิอรุณจะ
เข้าเรียนปีนี้พร้อมเธอเหมือนกัน ถึงเวลานั้นคอยช่วยเหลือเขาให้มากหน่อย
อย่าชิงดีชิงเด่น ให้รู้สถานะตัวเอง เข้าใจหรือยัง”

พ่อบ้านกำหมัดแน่นอยู่ด้านข้าง แทบจะหายใจไม่ออก

“...”

พ่อบ้านไม่คาดคิดเลยว่านายท่านจะเย็นชาถึงเพียงนี้จริง ๆ หลังจากลูกชายของตนเองเพิ่งรอดพ้นจากความตายมา สิ่งแรกที่ทำให้การโหมตีสื่ออันให้ไม่ขวางทางลูกนอกสมรส

สื่ออันตอบรับ “อืม” ซ้ำไปหนึ่งจังหวะ

เขาคงนึกตัวอย่างจริงจัง จากนั้นก็ถามด้วยความรู้สึกผิด

“...คือว่า คุณเป็นใคร”

สื่อเจ้ฉุน “...”

เส้นเลือดที่ขมับเขาปูดโปน ในน้ำเสียงมีความขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเล็กน้อย “สื่ออัน เธออย่าคิดว่าทำแบบนี้ก็จะ...”

เสียงของเวินเหยาดังมาจากด้านหลัง

“ขอโทษที่ขัดจังหวะ”

อารมณ์เดือดดาลของสื่อเจ้ฉุนถูกระงับไว้กลางคัน เขาหันหลังกลับไปด้วยใบหน้าดำคล้ำ...จากนั้นก็มองเห็นชายคนที่ยืนอยู่ข้างกายเวินเหยา

เสี่ยววินาที่นั่น สื่อเจ้ฉุนรู้สึกกลัวว่าเลือดในกายตนเองเย็นยะเยือกจนแข็งตัว

เขาถอยหลังไปหนึ่งก้าวโดยอัตโนมัติ

“หัวหน้า” เวินเหยาเบี่ยงตัว ทักทายคนด้านหลัง “คนคนนี้ก็คือนักประพันธ์ที่อยู่มากที่สุดค่ะ”

ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง บนร่างมีไอย่เย็นสะท้านและเชือดเฉือนราวกับดาบคม มีรัศมีทำลายล้างที่แทบจะสัมผัสได้

ผิวของเขาขาวจัด ผมยารวบไว้ด้านหลังศีรษะ ทอดตัวยาวลงมาประหนึ่งเงินที่ไหลเทลงมา

มู่เหิงหลุบตาลงไม่ช้าไม่เร็ว

ภายใต้แขนตาสีขาวเงิน คือนัยน์ตาสีฟ้าเย็นยะเยือก

สายตาดูเย็นชาเสมือนประกายดาบที่ชุบน้ำหิมะละลาย เดินผ่านสองคนตรงหน้ามาอย่างเงียบเชียบ

“สื่ออัน?”

น้ำเสียงของเขาเย็นชาเหมือนตัวเขา เฉยชาและหุ้มดักังวาน

สี่อันเงยหน้าขึ้นมอง

เขาค่อยๆ เบิกตากว้าง

สี่ญาติญาติเฝ้าพันธุ์มังกรเข้าครอบงำถึงขีดสูงสุดจนไม่เหลือพื้นที่
ให้ความคิดแม้แต่หน่อย

ว้าว!

สว่างวาบ!

บทที่ 4

เมื่อเผชิญหน้ากับคำถามของอีกฝ่าย ลีออันไม่ได้ตอบกลับ

ผ้าห่มผืนหนาแทบจะห่อเด็กหนุ่มเอาไว้ทั้งร่าง เผยให้เห็นเพียงศีรษะ ฟู่นุ่ม ไอสีขาวนมในแก้มค่อยๆ พวยพุ่งขึ้น ทำให้หน้าเขาร้อนจนเกิดริ้วแดง บางๆ

เขาเงยหน้าขึ้นอย่างเหม่อลอย ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่

ลือเจ๋อฉุนข่มความโกรธเอาไว้ ผืนแค้นยี้มนำมองออกมา เน้นย้ำที่ละคำ

“ลือออัน ผู้บังคับบัญชาหมู่กำลังพูดกับเธออยู่ ได้ยินหรือเปล่า”

“...ฮะ” ลือออันยังไม่ได้สติ เขาหันไปมองลือเจ๋อฉุน ส่งเสียงรุนแรง ออกมาโดยไม่รู้ตัว

ลือเจ๋อฉุน “...”

เจ้าเด็กเลวนี้ไม่ได้ฟังที่เขาพูดเลย!!

ลือเจ๋อฉุนโมโหจนเส้นเลือดเต้นตุบๆ ทว่าหมู่เหิงยังอยู่ เขาจึงอดทน ไม่ระเบิดออกมา

เห็นได้ชัดว่าหมู่เหิงไม่ถือสาที่อีกฝ่ายใจลอย

เขาหลุบตาลง

ภายใต้เพนตาสีขาวยเงิน นัยน์ตาเสมือนคมมีดสีเงินเหล็ก สะท้อนประกายเงินของท้องฟ้าอันไกลโพ้นเย็นชาสันโดษ พร้อมแวตาสืบหาความจริงอย่างลึกซึ้งกำลังจ้องมองมาทางนี้

หลังจากมองลืออันอยู่สองสามวินาที มู่เหิงก็ถอนสายตากลับ มอง
เวินเหยา

“ตรวจดูหรือยัง” เขาถามไม่เร็วไม่ช้า

“...เรื่องนี้!” เวินเหยาชะงักไปเล็กน้อย “เรื่องนี้ ยัง...ยังไม่ได้ทำค่ะ”

สัตว์ประหลาดบางชนิดสามารถเลียนแบบรูปลักษณะภายนอกและ
เสียงของมนุษย์ หรือฝังตัวอยู่ในร่างกายมนุษย์ได้ ดังนั้นตามหลักแล้ว
คนที่เคยใกล้ชิดกับสัตว์ประหลาดมาก่อนล้วนต้องทำการตรวจสอบเพื่อรับรอง
ความปลอดภัย

ทว่าสัตว์ประหลาดชนิดนี้มีน้อยมากจริงๆ แทบจะไม่เคยมีกรณี
ตัวอย่างมาก่อน ดังนั้นผู้คนจึงค่อยๆ ละเลยกระบวนการนี้ไป

“ให้ฉันยืนยันเรื่องกับเบ๊องบนตอนนี้เลยไหมคะ” เวินเหยาถามขึ้นมา
ด้วยความประหม่า “เครื่องน่าจะส่งมาถึงไฉ”

มู่เหิง “ไม่ต้อง”

ว่าแล้วเขาก็ก้าวเข้าไป ก็มองลืออัน

“ยื่นมือมาให้ฉัน”

สิ่งที่เปล่งประกายเจิดจ้าเคลื่อนไหวได้พูดเช่นนั้น

ดังนั้นลืออันจึงยื่นมือออกไปอย่างเลื่อนลอย

มู่เหิงใช้โอกาสนี้คว้าข้อมือเรียวบางของเขาเอาไว้

เขาสวมถุงมือต่อสู้สีดำสนิท สัมผัสของหนังเย็นเฉียบหยาบกร้าน
ให้ความรู้สึกเจ็บแปลกๆ เมื่อมันชูดกับผิวหนัง

ลืออันตกตะลึง

เขาถอดตัวกลับโดยอัตโนมัติ แต่กลับถูกตรึงไว้แน่นเสียก่อน

จากนั้นก็ได้ยินเสียง “คลิก” กำไลเงินวงไม่ใหญ่วงหนึ่งสวมลงบน
ข้อมือเขา

ลืออันเพิ่งได้สติเอाप่านนี้

เขาก็หันมา สายตาหยุดอยู่ที่กำไลเงินอย่างรู้ตัวช้า

กำไลเงินครอบอยู่บนกระดูกข้อมือได้สัดส่วนเนียนละเอียด ถูกขับ
ด้วยผิวสีขาวราวหิมะจนทอประกายระยิบระยับ

ลวดลายบนกำไลเงินกำลังเปลี่ยนไป มันดูงดงามอย่างยิ่งภายใต้แสงไฟ
 สีสันตาลูกวาว
 ไม่ช้า ลวดลายก็ไม่เปลี่ยนไปอีก
 ลายบนนั้นใหญ่อยู่ทีรูปร่างบางอย่าง
 มู่เหิงมุ่นคิ้ว ดวงตาสีฟ้าซ่อนอยู่ใต้แพขนตายาวสีขาวยาวเงิน สายตา
 จับจ้องที่ภายนอกของกำไลข้อมือเงินดูคล้ายจะไม่เข้าใจเล็กน้อย
 สีสันก็มองกำไลเช่นกัน เขากะพริบตาปริบๆ
 อืม...อ่านไม่ออก
 บรรยากาศสงบนิ่งและหนักอึ้ง เวลาดูเหมือนจะเดินช้าลงเพราะเหตุนี้
 ในที่สุดมู่เหิงก็เหลือบตาขึ้น มองสีอันอย่างลึกซึ้ง เอ่ยบอก
 “เรียบร้อยแล้ว”
 เขากดลงบนผิวกำไลเงินเบาๆ มีเสียง “คลิก” อีกครั้ง กำไลคลายออก
 หัวใจที่เต้นโตนขึ้นมาจากวินหยาค่อยๆ ฝ่อจนคลายลง เธอแอบโล่งอก
 นี่เป็นครั้งแรกที่เธอเห็นมู่เหิงใช้กำไลข้อมือนั้น รวากับเป็นสัญญาณ
 อันตราย ยังดีที่ทุกอย่างไม่มีอะไรผิดปกติ
 สีสันมองตามกำไลข้อมือไป เอ่ยปากอย่างอาลัยอาวรณ์ “คุณจะ
 เอามันไปแล้วเหรอ”
 มู่เหิงชะงัก
 เขามองสีหน้าที่ผิดหวังชัดเจนของเด็กหนุ่มตรงหน้า เอ่ยถามขึ้นช้าๆ
 “ถ้าไม่อย่างนั้นล่ะ”
 สีสันหงอย “ไม่ให้ผมแล้วเหรอ”
 “เธอพูดอะไร” สีสันจ้องหน้าเปลี่ยนสี สายตาประหัดประหาร แต่
 ก็ยังอดกลั้น ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันว่า
 “กำไลตรงจวบพวกนี้ค่าสร้างแพงลิ่ว มีแต่เจ้าหน้าที่ระดับสูงของหน่วย
 รับมือนักรบประหลาดเท่านั้นถึงจะมีได้ จะให้คนส่งเดชได้ยังไง”
 สีสัน “...อ้อ”
 เขาซ่อนตามองชายหนุ่มตรงหน้า
 มู่เหิงนิ่งเงียบตั้งแต่เมื่อครู่ มองดูเขาอย่างขบคิด

แสงสีฟ้าเงินตกตะกอนอยู่ใต้ดวงตา นอกจากความมืดมดามบริสุทธี
เจิดจ้าแล้ว ยังมีความเย็นชาคมกริบประหนึ่งหิมะน้ำแข็ง กำไลที่ดูแวววาว
สุกใสในเมื่ออีกฝ่ายเมื่อครู่กลับดูซีดจางลงไปสองสามส่วน

ลืออันครุ่นคิด ก่อนจะเอ่ยถาม “แล้วคุณล่ะ ก็แพงเหมือนกันเธอ”
ทันทีที่เขากล่าวคำพูดออกไป หัวใจของทุกคนก็หล่นไปกองที่ตาดู่ม
ลือเจ๋อฉุน “...”

เวอร์

เขาเกือบจะหลับตาเป็นลมหมดสติไป

“เธออยากซื้อฉันเหรอ”

มู่เหิงเพิกเฉยทุกคน จ้องมองตรงมายังเด็กหนุ่มข้างกายเขา

เวินเหยาที่ยืนอยู่ด้านข้างมีสีหน้าหวาดกลัว ท่าทีงุนงง แทบไม่อยากจะเชื่อหูตนเอง

ลืออัน “ความจริง...”

ขอแค่เส้นผมก็ได้...

ลือเจ๋อฉุนลนลานก้าวเข้าไป รีบอธิบายกับมู่เหิงด้วยความตื่นตระหนก
เล็กน้อย

“เรื่องนี้...เรื่องนี้ คุณอย่าถือเป็นจริงเป็นจัง เด็กคนนี่เพิ่งจะพ้นจาก
อันตรายมา มองยังไม่ค่อยตื่นตัว...”

ตอนนั้นเองพ่อบ้านเผ่าก็ได้สติจากอาการตกใจสุดขีด ใบหน้าขร่า
ของเขาซีดเผือด ยกมือขึ้นดึงผ้าห่มที่คลุมร่างลืออันขึ้นมา ปิดหน้าลืออันไว้
พอดิบพอดี

ลืออันที่ตรงหน้ามืดมิด “...”

เขามองผ้าห่มที่บังหน้าด้วยความลึบสน จมอยู่ในความสงสัย...เกิด
อะไรขึ้น

ลือเจ๋อฉุนแค้นยี้มออกมา

“คือ...ต้องขอภัยด้วยครับ”

ในตอนนั้นเอง เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งรับผิดชอบด้านการตรวจสอบสถานที่
เกิดเหตุวิ่งมารายงานมู่เหิง เขาระชิบสองสามประโยค จากนั้นก็ส่งเอกสาร

ฉบับหนึ่งให้มู่เหิง

มู่เหิงรับข้อมูลมาเปิดดูเล็กน้อย

เขาหันหน้ามา สูดหายใจมองเด็กหนุ่มที่โดนห่อแน่นหนาทั้งตัวอย่างลึกซึ้ง แล้วเหลือบตาขึ้นมองสื่อเจ้าจูน ตัดบทคำพูดที่ไม่รู้เรื่องของอีกฝ่ายเรียบ ๆ

“ไม่ต้องกังวล”

ว่าแล้วเขาก็ปิดเอกสารลง หมุนตัวเดินเข้าไปในห้องโถง

ตลอดทาง สื่ออันฟังคำพร่ำบ่นและกำชับปากเปียกปากแฉะของพ่อบ้าน ด้วยจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

เขาไม่เข้าใจเลยว่าตัวเองทำอะไรผิด

หรือว่ามนุษย์สมัยนี้ไม่ชอบเงินกันแล้วหรือ! ทั้งที่เมื่อหลายหมื่นปีก่อนยังหลงใหลมากอยู่เลย

หากไม่ใช่ว่าตอนนี้สื่ออันยังตามหาร่างกายและพลังของตนเองกลับมาไม่ได้ เขายังจำเป็นต้องซื้อเสียที่ไหน ซึ่งตัวกลับมาเลยก็สิ้นเรื่องแล้ว!

หลังจากรับมือกับอีกฝ่ายพอเป็นพิธีแล้ว สื่ออันก็กลับมาที่ห้องของตนเอง

ประตูห้องปิดลง กันแสงไฟในโถงทางเดินเอาไว้ภายนอก

ต่อมา สื่ออันก็สูดลมหายใจเข้าลึก ๆ จากนั้นก็ถอยไปสองสามก้าวช้า ๆ...

แล้วพุ่งตัวออกไป!

โครม!

เขาระเบิดจนขึ้นเตียง เกลือกกลิ้งอย่างมีความสุข

บนเตียงที่เดิมควรจะเป็นเครื่องนอนนุ่มกลับกองเต็มไปด้วยเครื่องเงิน เครื่องทองแวววาว มีทั้งใหญ่เล็ก และยังมีเครื่องประดับที่ถูกละเลยมาจากกำแพง

พวกมันกองอยู่บนเตียง กระแทกกันจนเกิดเสียงกังวานดังกริ้งกริ้ง

สื่ออันหลับตาลงด้วยความพึงพอใจ ม้วนตัวเข้าไป

ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่เขาค่อยๆ รวบรวมมาจากในคฤหาสน์แห่งนี้ทีละน้อย หลังจากกลายเป็นมนุษย์ ‘สื่ออัน’ ใช้เวลานั้นนานกว่าจะพอทำเป็นเตียงสำหรับนอนได้ในที่สุด

ที่น่าเสียดายคือ ร่างมนุษย์ในเวลานี้ช่างอ่อนแอและบอบบางมากจริงๆ สื่ออันจึงไม่อาจใช้วิธีปล่อยพลังเวทได้ตลอดเวลาอีก ดังนั้นเมื่อตื่นจากการนอนหลับ ร่างกายก็จะโดนกดทับจนเป็นรอยแดงอยู่บ่อยๆ

สื่ออันกำลังอยู่ในกองสมบัติของตัวเองพักใหญ่ ในที่สุดก็นึกถึงเป้าหมายของตนขึ้นมาได้

เขาลุกขึ้นนั่ง หยิบแมลงหน้าคนตัวนั้นออกมาจากกระเป๋าเสื้อ

สื่ออันจิ้มท้องแมลง

มันดิ้นขาเรียวเล็กข้างหนึ่ง แต่ยังคงอยู่ในท่าหางยักท้องขึ้นฟ้า แกล้งตายอย่างเอาจริงเอาจัง

เปลวเพลิงกลุ่มหนึ่งก่อตัวขึ้นที่ปลายนิ้วของสื่ออัน

“...!!!” เจ้าแมลงไม่แกล้งตายอีกต่อไปแล้ว มันดิ้นตัวขึ้น ส่งเสียงร้องครวญครางจืดๆ

สื่ออันยิ้มอย่างใจดี โนมตัวเข้ามาใกล้ “ตื่นแล้วหรือ”

แมลงปีศาจ “...”

อึกกกกกก อย่าเข้ามานะ!!

หน่วยรับมือนักรบประหลาดตั้งอยู่ตรงใจกลางของโซนบน ภายในตึกสี่เหลี่ยมสูงใหญ่และเคร่งขรึม

หมู่เหิงเฟิงจะเดินเข้ามาในอาคาร ก็เห็นนักวิจัยในเสื้อคลุมสีขาวคนหนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบมาหา

“ผู้บังคับบัญชาหมู่...”

มู่เหิงหันไปมอง ในดวงตางานิ่งสงบสะท้อนท่าทางตื่นตระหนกของอีกฝ่าย
เสมือนกำลังถามโดยไร้เสียง

อีกฝ่ายหอบหายใจ “คุณจั่วสั่งผมว่า รอคุณกลับมาแล้วให้เรียกคุณ
ไปหา บอก บอกว่า มีเรื่องที่สำคัญมาก...”

มู่เหิงครุ่นคิด เขาพยักหน้า จากนั้นก็หมุนตัวเดินไปทางแผนกวิจัย
จั่วผู้รออยู่ที่นั่นแล้ว

เขาเป็นผู้รับผิดชอบของสถาบันวิจัย ปกติแล้วรับผิดชอบด้านการ
ศึกษาหาจุดอ่อนของสัตว์ประหลาด จับตาดูพฤติกรรมของสัตว์ประหลาด
รวมถึงความผันผวนของพลังเวทอันผิดปกติ

วินาทีนั้น ใบหน้าไม่สนโลกของเขาพลันตึงเครียด ทว่าดวงตาสองข้าง
กลับเป็นประกายจนน่าประหลาดใจ แทบจะดูกระตือรือร้น

“ผลการวิเคราะห์ความผันผวนของพลังเวทที่ตรวจพบก่อนหน้านี้
เพิ่งออกมา” จั่วผู้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ เอ่ยบอกซ้ำๆ

“...อาจจะเป็น อาจจะเป็นเผ่าพันธุ์แฟนตาซี”

มู่เหิงตะลึงงัน

เผ่าพันธุ์แฟนตาซีเคยอยู่บนจุดสูงสุดของบรรดาสัตว์ประหลาด
ทั้งปวง

พวกมันแข็งแกร่งและน่ายำเกรง มีสติปัญญาและอายุขัยเหนือกว่า
มนุษย์ เคยปกครองผืนแผ่นดินใหญ่

ทว่าในปัจจุบันพวกมันได้หายสาบสูญไปเกินหมื่นปีแล้ว

แม้จะมีข่าวลือเรื่องเผ่าพันธุ์แฟนตาซีปรากฏตัวขึ้นบนโลกอยู่บ่อยๆ
แต่ข่าวลือก็เป็นเพียงข่าวลือเท่านั้น ไม่มีใครเคยพบเห็นเผ่าพันธุ์แฟนตาซี
ที่มีอยู่เพียงในตำนานเหล่านั้นจริงๆ

และจั่วผู้ก็เป็นแฟนพันธุ์แท้ของการวิจัยเผ่าพันธุ์แฟนตาซี

เขาพลันเขิบเข้ามาใกล้ ท่าทางลับๆ ล่อๆ “ไม่แน่ว่าอาจจะเป็น
มังกรก็ได้”

มู่เหิงตวัดสายตามอง

ดวงตาสีฟ้าฉายให้เห็นเป็นสีเทาปานเหล็ก เปลวเพลิงสีเข้มกำลังลุกไหม้

เงียบเขียบอยู่ภายใต้ชั้นน้ำแข็ง แสดงความสนใจที่แตกต่างออกไป

“หืม?”

จ้าวผู้ตัวสั้นเทิ้มไปทั้งร่าง ยกมือทั้งสองข้างทำท่ายอมจำนน

“นายอย่ามองฉันแบบนี้สิ ฉันแค่ล้อเล่นเฉยๆเอง...”

“ข้อมูลก็เป็นแค่ความเป็นไปได้ อย่าว่าแต่เผ่าพันธุ์แพนตาซีระดับ
ตำนานยุคโบราณอย่างมังกรเลย อาจจะไม่มีอะไรเลยก็ได้ แต่ต้องแจ้งให้นาย
รับทราบเฉยๆ”

จ้าวผู้ขยับตาให้มู่เหิง “แต่ต่อให้โผล่มาจริงๆก็ไม่ใช่ไร ยังไงก็มีนาย
อยู่ด้วยนี่นา”

มู่เหิง มนุษย์ผู้แข็งแกร่งที่สุดในปัจจุบัน ผู้บังคับบัญชาหน่วยรับมือ
สัตว์ประหลาดที่อายุน้อยที่สุด

ในขณะที่เดียวกันก็มีสายเลือดของนักล่ามังกรผู้สูงศักดิ์อีกด้วย

เห็นสีหน้าของชายหนุ่มข้างหน้าตึงเครียดขึ้น จ้าวผู้ก็หัวเราะแห้งๆ
เปลี่ยนหัวข้อสนทนา พยายามผ่อนคลายบรรยากาศ

“จริงสิ คือ...ฉันได้ยินมาว่านายไปทำภารกิจที่โซนบนมาหรือ เป็นยังไง
มีเจ้าหน้าที่ตายบ้างไหม”

มู่เหิงมองเขาอย่างเคร่งเครียด

ก่อนที่จ้าวผู้จะเหวี่ยงแต่เติมหน้าผาก เขาก็เอ่ยปากอย่างมีเมตตาในที่สุด
“ไม่มี”

“ตัวอย่างของสัตว์ประหลาดล่ะ” จ้าวผู้ถามอย่างเป็นทางการ “ส่งไป
ห้องทดลองหรือยัง”

มู่เหิงหรีดเล็กน้อย นัยน์ตาทอประกายแสงสีฟ้าอมเทาราวกับโลหะ
เขาตอบ “หนีไปแล้ว”

จ้าวผู้ประหลาดใจ “มีสัตว์ประหลาดหนีไปได้จนนายได้ด้วยหรือ”

มู่เหิงยกเปลือกตาขึ้นมองอีกฝ่าย ครั้นจะตอบทสนทนา

จ้าวผู้เคลียร์ลำคอ ซักถามต่อ “ผลการตรวจสอบพลังเวทที่หลงเหลือ
อยู่ออกมาหรือยัง”

มู่เหิง “ไม่มี”

เขาชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ย “แต่ว่า ฉันคิดว่ามันเป็นเผ่าพันธุ์อะบิส¹”

เผ่าพันธุ์อะบิส?!

จ้าวผู้ตกตะลึง

เขาไม่เคยคิดตั้งใจสงสัยในการตัดสินใจของมู่เหิง จนถึงตอนนี้คนผู้นี้ไม่เคยตรวจสอบพลังเวทผิดพลาดมาก่อน

มู่เหิงหรีดตาลง “ช่วงนี้เผ่าพันธุ์อะบิสปรากฏตัวบ่อยเกินไปแล้ว”

เขากวาดตามองจ้าวผู้ เคาะโตะด้วยปลายนิ้วเบาๆ “ปล่อยเผ่าพันธุ์แฟนตาซีที่ไม่มีอยู่จริงของนายไปก่อน ความเคลื่อนไหวของฝั่งอะบิสเร่งด่วนกว่า”

จ้าวผู้พึมพำทำนองว่า “เผ่าพันธุ์แฟนตาซีไม่ได้ไม่มีอยู่จริงสักหน่อย” หมุนตัวอย่างไม่เต็มใจ เตรียมอุทิศตัวให้กับการวิจัยที่มู่เหิงมอบหมายให้เขา แต่เพิ่งเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็ถูกมู่เหิงเรียกไว้

“เดี๋ยวก่อน”

จ้าวผู้หันกลับมาด้วยความสงสัย “อะไร”

มู่เหิงมุ่นหัวคิ้วเล็กน้อย ผ่านไปพักใหญ่ เขาจึงถามขึ้น “เครื่องมือทดสอบร่างกายมนุษย์แบบพกพาที่นายออกแบบ แน่ใจหรือเปล่าว่าไม่มีปัญหา”

จ้าวผู้ราวกับถูกหยาบเกียรติอย่างหนัก เลิกหัวคิ้วขึ้นสูง “นายว่าอะไรนะ จะเป็นไปได้ยังไง! นั่นเป็นหนึ่งในเลือดเนื้อของฉันเชียวนะ! ไม่มีทางผิดพลาดเด็ดขาด!”

มู่เหิงพยักหน้า “รู้แล้ว”

ว่าจบ เขาก็หมุนตัวเดินออกไปข้างนอก

จ้าวผู้ตระหนักได้ถึงความผิดปกติ เขาตะโกนเสียงดัง “มีอะไร นายเจอเรื่องอะไรเธอ”

มู่เหิงไม่ตอบกลับ เดินตรงดิ่งไปยังด้านนอก

¹ เผ่าพันธุ์สัตว์ประหลาดที่อาศัยอยู่ใต้พิภพ

ดวงตาของเขาหลุบลงเล็กน้อย ขนตาวาวสีขาวยเงินทอดเงามีดจางๆ
ใต้ดวงตา ยิ่งทำให้แววดาตุยาก็คาดเดา ตีตัวออกหากจนคนแปลกหน้า
ไม่อาจเข้าใจ

ไม่มีอะไร

เพียงแต่... ลางสังหรณ์ของเขาเหมือนจะผิดพลาดเป็นครั้งแรก

แมลงปีศาจขดตัวอยู่ตรงมุมด้วยอาการสั่นเทิ้ม มอง ‘มนุษย์’ ตรงหน้าด้วยความหวาดกลัว

เขาดูไม่แตกต่างจากมนุษย์ธรรมดาสามัญ มีลำตัวมีแขนขาทั้งสี่ และมีหนึ่งศีรษะเช่นเดียวกัน กลิ่นอายบนร่างก็เป็นมนุษย์ไม่มีผิดเพี้ยน
ทว่า...

สายตาของมันเป็นเหลือบไปมองลูกไฟที่อยู่บนปลายนิ้วของสื่ออัน
เปลวเพลิงสีแดงเผดเผาลุกโชนขึ้นเงิบๆ ท่ามกลางความมืด เพียง
แค่จ้องมองก็สัมผัสได้ถึงอุณหภูมิสูงน่าหวาดกลัวและแรงกดดันอันเข้มข้น
ที่สามารถแผดเผาสรรพสิ่งแผ่ออกมา

เพียงแค่แวบเดียว มันก็อดสั่นเทาขึ้นมาไม่ได้

แม้จะมั่นใจเป็นอย่างยิ่งว่าเปลือกของตัวเองสามารถต้านทานการ
โจมตีส่วนใหญ่ของมนุษย์หน้าไหนก็ได้ แต่ความหวาดกลัวที่พุ่งขึ้นมาโดย
สัญชาตญาณกำลังกล่าวว่า... จะถูกเผาตาย จะถูกเผาตายแน่นอน!

ทว่าลูกไฟที่แผ่กลิ่นอายความอันตรายนี้ กลับกำลังถูกละเล่นโดยเด็กหนุ่ม
ซึ่งเป็นมนุษย์ธรรมดาตรงหน้า

มันถูกปรับเปลี่ยนเป็นรูปทรงต่างๆ อยู่ที่ปลายนิ้วของสื่ออัน อ่อนโยน
และเชื่อมราวกับลูกบอลลูกหนึ่งที่เปล่งแสงได้

“เจ้า... เจ้าคืออะไรกันแน่” แมลงหน้าคนขดตัว ถามขึ้นด้วยอาการ
สั่นเทา

สื่ออันกะพริบตา

ในตอนนั้นเอง ลมโซซเซเคลื่อน แสงจันทร์สีขาวเงินพาดผ่าน
หน้าต่าง พลันส่องสว่างภายในห้อง

เพียงพาดผ่านใบหน้าของเด็กหนุ่มเข้าไปในรูม่านตาแนวตั้งสีแดงเข้ม
ของเขา ก็แสดงให้เห็นความโหดเหี้ยมและแปลกประหลาด เขายกมือขึ้น
ปลายนิ้วปกคลุมไปด้วยเกล็ดแข็งแหลมคม สะท้อนประกายโลหะเย็นยะเยือก
สื่ออันตอบด้วยรอยยิ้ม “มังกร”

แมลงปีกดำ “...”

มันจ้องมองรูม่านตาแนวตั้งสีแดงเข้มและเกล็ดแหลมคมดำเมี่ยม
ของมนุษย์ตรงหน้าอย่างเหม่อลอย

จากนั้น ขาทั้งหกของมันก็ติด ก่อนหมดสติไปอีกครั้ง

บทที่ 5

แมลงปีกแข็งที่ขึ้น เพราะความร้อน

อุณหภูมิร้อนแผดเผาส่งมาจากใต้เท้า เปลือกส่งเสียงซู่ๆ ภายใต้
การย่างด้วยอุณหภูมิสูง

อ้ากกกกก จะตายแล้ว อ้ากกกกก!

มันร้องโหยกโหยกด้วยความกลัว ขาเรียวเล็กทั้งหกติดตะเปาะตะเปะ
อยู่กลางอากาศ

“...เจ้าน่าหนาวหุจ”

เสียงติตรำคาญเล็กน้อยของเด็กหนุ่มมนุษย์ตั้งขึ้นในระยะประชิด

จากนั้นแรงกดดันทรงอำนาจอันน่ากลัวก็มาเยือน บีบคอของแมลง
ปีกแข็งเอาไว้ในพริบตา

มันตัวแข็งที่ออกู่กึ่งกลางอากาศ เหมือนมองมนุษย์ตรงหน้าอย่าง
ว่างเปล่า

เปลวเพลิงที่น่ากลัวนั้นโกลั้เพียงตรงหน้า กำลังกระโดดโลดเต้นอย่าง
เจิบๆ แผ่ความร้อนอันน่ากลัวไปโดยรอบ

ไม่ ไม่ถูกเผา?

เห็นแมลงปีกแข็งเล็กร่อนไปในที่สุด ลืออันถึงดับเปลวเพลิงมังกรที่
ปลายนิ้ว

รูปลักษณ์ของเขาคืนสู่สภาพปกติแล้ว มีเพียงส่วนลึกของม่านตา
ที่ยังวูบไหวเห็นแสงสีแดงเข้มอยู่รำไรในความมืด ประหนึ่งถ่านไฟอันร้อนแรง

เผยให้เห็นลักษณะพิเศษของมนุษย์เล็กน้อย

ความทรงจำเมื่อครู่ทะลักเข้ามาปนกระแสน้ำ

ดวงตา เกล็ด เปลวเพลิง

...มังกร

“แต่ แต่มังกรตายไปหมดแล้ว!” แมลงปีศาจกรีดร้องอย่างเสียดสี
เสียงลั่นเครือเปลี่ยนโทนไป “ในผืนแผ่นดินใหญ่นี้ไม่มีเผ่าพันธุ์แฟนตาซี
เผ่าพันธุ์ไหนอีกแล้ว”

ลืออันเอียงคอคด้วยความสงสัย “ข้ายังไม่ตายไง”

“...”

แมลงปีศาจพลันไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี

ยี่สิบนาทิต่อมา ลืออันก็เข้าใจสภาพการณ์ปัจจุบันในที่สุด

หลังจากเงิบไปพักใหญ่ เขาก็เอ่ยปากขึ้นช้าๆ อย่างเหลือเชื่อ “สรุป
แล้ว ยุคนี้ไม่มีเอลฟ์แล้วหรอ”

“ไม่มี”

“นางเงือกละ ลิช¹...”

“ถูกต้อง ไม่มีแล้วทั้งนั้น”

รูม่านตาของลืออันลั่นไหว

เขานึกไม่ถึงจริงๆ ว่า หลังจากผ่านไปหลายปี จะมีเพียงเผ่าพันธุ์
ซึ่งอ่อนแอที่สุดเท่านั้นที่อยู่รอด

“เป็นแบบนี้ไปได้ยังไง!”

“ไม่ ไม่รู้” แมลงปีศาจตอบกลับอย่างระมัดระวัง

มันเริ่มเชื่อแล้วว่า สิ่งที่อยู่ตรงหน้าตัวเองอาจเป็นมังกรเพียงตัวเดียว
ที่เหลือรอดมาจากยุคโบราณจริงๆ

“พวกเราไม่ได้มีชีวิตยืนยาวขนาดนั้น”

มันถามด้วยความเกรงกลัว “ตกลงแล้ว...ท่าน ท่านเป็นมังกรจริงหรอ”

¹ ลิช (Lich) คือ สิ่งมีชีวิตหนึ่งในนิยายแฟนตาซี เป็นจอมเวทที่ใช้มนต์ดำเพื่อ
ทำให้ตนเองเป็นอมตะ มักอยู่ในรูปของโครงกระดูกหรือศพแห้ง

ลืออันกวาดตามองมันอย่างอารมณ์เสีย

“!” แผลงปีศาจตัวลั่นเทิ้ม รีบเปลี่ยนคำพูด “ไม่ๆ ข้าไม่ได้สงสัยตัวตนของท่าน เพียงแต่...

“ทำไมท่านถึงมีสภาพเช่นในตอนนี้”

จากภายในสู่ภายนอก จากกระดูกและเลือดสู่ผิวหนัง ล้วนแล้วแต่เป็นกลิ่นอายมนุษย์จริงแท้แน่นอน...ต่อให้เป็นเผ่าพันธุ์แฟนตาซีที่แข็งแกร่ง การปลอมตัวเช่นนี้ดูจะสมจริงเกินไปหน่อยหรือเปล่า

คำพูดนี้เตือนสติลืออัน เขานึกถึงสาเหตุที่ตัวเองจับแมลงตัวนี้กลับมาได้ในที่สุด

“ก่อนหน้านี้ในห้องจัดเลี้ยง ข้า...ได้กลิ่นบางอย่าง” ลืออันคว้าแมลงปีศาจที่ตะลึงลานคิดจะหนีเอาไว้ กำมันเอาไว้ในมือ พิจารณาตัวอย่างละเอียด จากนั้นก็ขมวดคิ้ว เอ่ยด้วยความสงสัย “...แต่ตอนนี้ไม่มีแล้ว”

กลิ่น?

แมลงปีศาจตะลึงงัน หยดชัดเจน “แบบ แบบนี้หรือ”

กลิ่นอายมีดมนที่คุ้นเคยแผ่กระจายออกมาอย่างเจียบๆ

“ใช่!” ลืออันตาเป็นประกาย “สิ่งนี้คืออะไร”

“...ไอ ไอพิช”

แมลงปีศาจตอบอย่างเลื่อนลอย

ในส่วนลึกของใต้พิภพคละคลุ้งไปด้วยอากาศที่มีพิษร้ายแรง สำหรับเผ่าพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในอากาศเช่นนั้น ไอพิชทำให้พวกมันโหดเหี้ยมยิ่งขึ้น ดุดันมากยิ่งขึ้นได้

สิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่ปีนออกมาจากใต้พิภพ ยามโจมน้ำจะเปลี่ยนบรรยากาศรอบตัวด้วยความเคยชิน เพื่อให้เหมาะสมกับตัวมันยิ่งขึ้น

แต่สำหรับสิ่งมีชีวิตบนผืนแผ่นดินใหญ่แล้วกลับร้ายแรงถึงชีวิตว่ากันตามหลักการแล้ว มังกรก็ไม่ยกเว้น

แมลงปีศาจดีใจ

นี่อาจจะเป็น...โอกาสที่มันจะเอาคืน!

มันกระพือปีก พยายามเปลี่ยนสภาพอากาศโดยรอบอย่างตั้งใจตั้งใจ

มากยิ่งขึ้น

เด็กหนุ่มตรงหน้าคล้ายนิ้วมือเล็กน้อย แต่วินาทีต่อมาก็กำแน่นอีกครั้ง
สื่ออันจ้องมองแมลงตรงหน้าด้วยดวงตาเป็นประกาย สะบัดมันอย่าง
ไร้ความเมตตา

“ทำต่อสิ”

แมลงปีศาจ : ???

มันถูกเขย่าจนเวียนหัวตาลาย ทันใดนั้นแสงสังหารณ์เลวร้ายก็เข้า
โจมตี

“คือ คือว่า...” มันเอ่ยปากอย่างระมัดระวัง “ไม่ทราบว่...ท่านเป็น
มังกรชนิดใด”

มังกรเพลิง? ว่องไว เปรี้ยวบาง เปลวเพลิงแผดเผา

หรือเป็นมังกรดำ? น่าเกรงขาม มหิมา ทรงพลังจนน่าตะลึง...

สื่ออันยิ้มเหินฟัน “มังกรได้พิภพ”

ดุดัน โหดเหี้ยม อารมณ์ไม่แน่นอน

แม้แต่ในสมัยโบราณก็เป็นชนิดที่แข็งแกร่งที่สุด น่าสะพรึงกลัวที่สุดใน
บรรดามังกรทั้งปวง

ที่สำคัญที่สุดคือ เกิดในใต้พิภพ โตในใต้พิภพ ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดบน
ผืนแผ่นดินใหญ่ก็เป็นบุคคลระดับจ้าว

แมลงปีศาจ “...”

เวรกรรม

ขอโทษที่ไปรบกวนแล้ว

เมื่อความปรารถนาที่จะเป็นฝ่ายสังหารถูกตัดไฟแต่ต้นลม แมลงปีศาจก็คาย
ทุกอย่างที่ตัวเองรู้ออกมาอย่างว่าง่าย

หลังจากหลับไหลมาห้านปี สื่ออันก็สัมผัสได้ถึงความเปลี่ยนแปลง
ของยุคสมัยนี้

ได้พิภพและพื้นผิวโลกเป็นสองด้านของผืนแผ่นดินใหญ่

ในยุคสมัยของเขานั้น ขอเพียงแข็งแกร่งมากพอก็สามารถไปมาระหว่างสองฝั่งได้ตามใจ และหลังจากเผ่าพันธุ์แฟนตาซีหายสาบสูญไป ได้พิภพก็ถูกปิดผนึกอย่างแน่นหนา มีเพียงบางคราวเท่านั้นถึงแยกตัวออกเป็นสองสามรอยแยก ทว่าไอพิชไม่อาจเล็ดลอดออกมา มีเพียงเผ่าพันธุ์อะบิลเท่านั้นที่ทำได้

และบนผืนแผ่นดิน หลังจากเผ่าพันธุ์แฟนตาซีหายสาบสูญไป มนุษย์ก็ได้สรรค์สร้างอารยธรรมขึ้นโดยใช้พลังเวทและเทคโนโลยี ค่อยๆ กลายมาเป็นเจ้าแห่งผืนแผ่นดินใหญ่ ความขัดแย้งระหว่างพวกเขาและสัตว์ประหลาดอื่นๆ ก็ยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ จวบจนตอนนี้แทบจะมาถึงขั้นที่ไม่อาจสมานฉันท์กันได้แล้ว

ทว่าเรื่องเหล่านี้สื่ออันไม่ได้ใส่ใจมากนัก

ส่วนเรื่องที่เขาใส่ใจอย่างแท้จริงเหล่านั้นกลับไม่มีความคืบหน้าเลยแม้แต่หน่อย

แมลงตัวนี้ไม่รู้ข้อมูลเรื่องราวของเขา ทั้งไม่รู้เรื่องที่อยู่ของสมบัติเขา และเนื่องจากอ่อนแอเกินไป แม้แต่ไอพิชที่ผลิออกมาก็มีเพียงน้อยนิด

ระดับความเข้มข้นนี้ต่ำมากเกินไปจริงๆ ไม่อาจทำให้เขารับรู้ได้ถึงความรู้สึกที่สัมผัสได้จางๆ ในห้องจัดเลี้ยงก่อนหน้านี้ ร่างกายยังตั้งต้นคงอยู่ในสภาพมนุษย์ ไม่มีแนวโน้มที่จะคืนร่างเดิมเลยแม้แต่หน่อย

“...อย่างนั้นก็พอเถอะ” สื่ออันถอนหายใจอย่างผิดหวัง “ดูท่าเจ้าจะไม่มีประโยชน์แล้ว”

แมลงปีศาจ “?”

ไม่รอให้มันได้ตอบสนอง ตรงหน้าก็มีเปลวเพลิงฟุดขึ้นมา ความร้อนแผดเผาตาโถมเข้าหน้า

แมลงปีศาจหวัดร้อง “เดี๋ยวก่อนๆ!!”

การกระทำของสื่ออันชะงักไปเล็กน้อย ถ้ามด้วยท่าทางใจดี “หืม มีอะไรเธอ”

หากมองข้ามเปลวเพลิงมังกรบนปลายนิ้วของเขาไปละก็นะ

แมลงปีศาจ “ข้ายังมีประโยชน์อีก! ยังมีประโยชน์!”

มันดิดดาเล็กหกข้างกลางอากาศ พุดเสียงสั้นเทา “ข้า ข้ารู้ว่าแมลงที่แข็งแกร่งกว่า สร้างหมอกพิษจากใต้พิภพได้มากกว่าอยู่ที่ไหน”

ลืออันรู้สึกลึบใจแล้ว “ที่ไหน”

แมลงปีศาจกอดนิ้วลืออันด้วยความระมัดระวัง พุดประจบเอาใจ “ในร่องที่ข้าปีนออกมา ข้า ข้าพาท่านไปได้”

มันชะงักไปเล็กน้อย พุดตะกุกตะกัก “แต่ว่า...อาจจะลำบากนิดหน่อย” “ลำบาก?” ลืออันมุ่นคิ้ว

แมลงปีศาจว่า “ที่ตั้งของมันเป็นความลับมาก และคมเข้มมากด้วย ข้าอาศัยร่างตัวอ่อนที่อ่อนแอที่สุด ผิงตัวอยู่ในคนสามคนติดต่อกันถึงพอจะแอบหนีออกมาได้”

“ท่านรู้จักสถาบันผู้มีพลังวิเศษไหม”

ลืออันพยักหน้า

แมลงปีศาจเล่าจริงจิงเคร่งเครียด “รอยแยกอยู่ในสถาบัน ดังนั้นถ้าอยากจะเข้าไปใกล้มันละก็ พวกเราต้องปลอมตัวให้สมบูรณ์แบบ จากนั้นก็รอจังหวะ...”

ลืออันขบคิด ก่อนจะเอ่ยขึ้น “หรือพวกเราจะรอให้เปิดเรียนก็ได้”

“...หา?” แมลงปีศาจตามไม่ทันชั่วคราว

ลืออันชี้จดหมายที่ตัวเองวางทิ้งไว้อย่างไม่ใส่ใจบนโต๊ะหัวเตียง บนนั้นประทับตราของสถาบันผู้มีพลังวิเศษ เขียนตัวหนังสือไว้ใหญ่ๆ ห้าตัว หนังสือรับเข้าเรียน

“ดูเหมือนจะเหลืออีกหนึ่งสัปดาห์นะ”

แมลงปีศาจ “...”

นึกไม่ถึงว่าจะรับมังกรใต้พิภพเข้าสถาบันได้ ดูเหมือนว่ามนุษย์ชาติคงจะล่มสลายแล้ว

“นายเดาถูก” จั่วผู้ดันเอกสารหนึ่งฉบับไป สีน้าเคร่งเครียดอย่างหาได้ยาก

“ช่วงนี้ได้พิภพไม่มั่นคงเลย”

มู่เหิงพลิกดูสองหน้า สายตากวาดมองอย่างลวกๆ

“ระยะนี้มีรายงานเรื่องราวแยกได้พิภพปรากฏขึ้นในหลาย ๆ ที่ไม่ขาดสาย ถึงก่อนหน้านี้จะเกิดขึ้นบ้าง แต่ช่วงนี้ถี่มากเกินไปจริง ๆ” จั่วผู้สุดลมหายใจเข้าลึก “โดยเฉพาะตอนนี้ ถึงกับมีเผ่าพันธุ์อะบิสปรากฏตัวในโซนบน...อย่างนั้นก็มีความเป็นไปได้แค่อย่างเดียว...”

มู่เหิงปิดเอกสาร

“รอยแยกใหม่อยู่ใกล้ ๆ นี้เอง”

จั่วผู้หรีดตา “นายรู้ตั้งแต่แรกแล้ว”

“เดาไม่ยาก” มู่เหิงผลักเอกสารกลับไป “แต่หายาก”

เขาเหลือบตาขึ้น ดวงตาสีฟ้าหริ่งเล็กน้อย เอ่ยอย่างไม่รีบร้อน

“ฉันส่งคนออกไปแล้ว ทำการบูรณค้นหาหัวเมือง”

มู่เหิงเคาะปลายนิ้วบนโต๊ะเบาๆ

“อย่าลืมทำเอกสารอนุมัติให้เรียบร้อย”

จั่วผู้ “...”

นี่นายกำลังกดขี่แรงงานอยู่นะ!!

เมื่อส่งจั่วผู้ไปแล้ว ห้องทำงานก็เหลือเพียงมู่เหิงคนเดียวอีกครั้ง

เขาเหลียวตาลง หยิบเอกสารที่ตัวเองกำลังตรวจก่อนที่จั่วผู้จะเข้ามา

ขึ้นดู

หน้าแรก เด็กหนุ่มหน้าตาดมกกำลังเฝ้าริมฝีปากอย่างเขินอาย และส่งยิ้มให้เขาเงิบๆ

ด้านล่างเป็นตัวหนังสือเล็กๆ สองสามแถวสั้นๆ ย่อช่วงชีวิตครั้งแรกที่เรียบง่ายของเขาอย่างง่าย ๆ

วันเสียแต่...

หายตัวไปอย่างน่าประหลาด รวมถึงการรับเข้าเรียนอย่างเหนือความคาดหมาย

มู่เหิงแอบหรีดตาลง อารมณ์ทั้งหมดซ่อนไว้ภายใต้ธารน้ำแข็งสีฟ้า

เหลือบเงิน

เวลานั้นเอง เสียงเคาะประตูพลันดังขึ้น

“เข้ามาได้”

เวินเหยาเปิดประตูอย่างระมัดระวัง “หัวหน้าคะ ทางสถาบันผู้มีพลังวิเศษส่งจดหมายเชิญมาอีกแล้ว ให้ส่งจดหมายปฏิเสธกลับไปตามเดิมเลยไหมคะ”

“ไม่จำเป็น” มู่เหิงกล่าว

เห็นได้ชัดว่าเวินเหยาไม่ได้คาดคิดกับคำตอบเหนือความคาดหมายนี้ เธออดตะลึงไปไม่ได้

เห็นเพียงมู่เหิงวางเอกสารลง ไชวี่นิ้วมือเรียวยาวขีดขาวอย่างไม่ใส่ใจ ก่อนเอ่ยตอบ “พิธีเข้ารับการศึกษาครั้งนี้ ฉันจะไป”

เหลือเวลาอีกไม่กี่วันก่อนที่จะเปิดเรียน พ่อบ้านเริ่มลงมือช่วยสื่ออันเตรียมของสำหรับเข้าเรียนแล้ว

เขาจัดเรียงของทุกอย่างในรายการลงกระเป๋าเดินทางอย่างเป็นระเบียบ และฉวยหยิบกระเป๋าเป้สะพายหลังที่สื่ออันจัดเองจนตุงขึ้นมา...แล้วก็เกือบจะต้องชวนเซเพราะน้ำหนักอันหนักอึ้งที่ทั้งตัวลงมาของมัน

พ่อบ้าน “...นายน้อยใส่อะไรเอาไว้ครับ”

สื่ออันถอดกระเป๋าเป้สะพายหลังไว้ในอ้อมแขนแน่น พูดยอย่างจริงจัง “...ของตัวเอง”

พ่อบ้านมองสื่ออันด้วยความขงใจเล็กน้อย ทว่าไม่ได้ซักไซ้ต่อ แต่หันหลังกลับไปเตรียมตัวทำอย่างอื่นแทน

รอยยับยู่ที่แขนเสื้อของสื่ออันขยับ แมลงปีศาจค่อยๆ โผล่หัวออกมา

มันมองกระเป๋าเดินทางตรงหน้าที่จัดเก็บเกือบจะเรียบร้อยดีแล้ว รู้สึกว่าค่อนข้างเหลวไหลอยู่ชั่วขณะหนึ่ง “ท่าน...ท่านคิดจะเข้าไปในสถาบันผู้มีพลังวิเศษใดๆ แบบนี้จริงหรือ”

สื่ออันพยักหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ “แน่นอน

“ข้าได้หนังสือรับเข้าเรียนแล้ว” เขาย้ำ

แมลงปีศาจ “ข้าไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น...

“ว่ากันว่ามาตรการความปลอดภัยของสถาบันผู้มีพลังวิเศษนี้เข้มงวดมาก
ท่านไม่กลัวว่า...”

มันตระหนักได้ว่าตัวเองพูดผิดไป ดังนั้นจึงกลืนจอบประจบประแจง
“แน่นอน! ด้วยความสามารถระดับท่านไม่จำเป็นต้องกลัวพวกมดอ่อนแอ
พวกนั้นหรอก แต่ถึงยังไงพวกเขาก็เป็นอุปสรรคต่อแผนการของเรา อีกอย่าง
ที่สำคัญที่สุดคือ ถึงตอนนี้ร่างกายท่านน่าจะไม่มีอะไร แต่ยังไงข้าก็เป็น
สัตว์ประหลาดนี่นา เกรงว่าจะหลอกการรักษาความปลอดภัยไม่ได้หรอก...”

แมลงปีศาจลอบเหลือบตาขึ้นมอง

เห็นเพียงเด็กหนุ่มหรือตาลงอย่างเกียจคร้าน เกยคางบนกระเป๋าดูเป็น
อิสระอย่างยิ่ง

แมลงปีศาจกระจ่าง “ท่านมีวิธีแล้วใช่ไหม”

สื่ออันขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง

จากนั้นก็โคลงศีรษะอย่างตรงไปตรงมา “เปล่า”

แมลงปีศาจ “...”

แม่ง...

ตอนนั้นเองเสียงกตกริ่งประตูดังขึ้นที่ชั้นล่าง

ตั้งแต่วันแรกที่เขามาถึงที่นี่ ก็ไม่เคยมีใครกตกริ่งประตุมาก่อน

สื่ออันลุกขึ้นเดินลงไปข้างล่าง

เห็นเพียงพ่อบ้านยืนอยู่ที่ประตูด้วยสีหน้าเย็นชา ตรงหน้ามีเด็กหนุ่ม
คนหนึ่งยืนอยู่ เจ้าโครงเครื่องหน้ามีความคล้ายคลึงกับสื่อเจ้าจุ่นสามส่วน
น้ำเสียงของพ่อบ้านสุภาพแต่แข็งกระด้าง “...ไม่ทราบว่าคุณมีธุระอะไรครับ”

สื่อร่ายยืนอยู่ที่ประตู เผยรอยยิ้มสมบูรณ์แบบบนใบหน้า “ได้ยินมาว่า
ครั้งนี้ผมกับพี่ชายเข้าเรียนพร้อมกันก็เลยอยากมาทักทายล่วงหน้า”

สื่ออันกะพริบตาปริบๆ

หืม? นี่ใครกัน

ลือร่วยเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “พี่คงยังไม่รู้เรื่องพิธีเข้ารับการศึกษาศาสนาของสถาบันผู้พิทักษ์วิเศษใช่ไหม

“เรียกว่าพิธีเข้ารับการศึกษาศาสนา แต่ความจริงแล้วเป็นการประเมินภาคปฏิบัติครั้งใหญ่

“การประเมินใช้เวลาหลายวัน ถึงเวลาจะจัดแบ่งห้องตามผลการประเมิน เพราะฉะนั้น...พวกลูกไม้ที่ใช้ห่อหุ้มเครื่องมือบางอย่างอาจจะไม่ค่อยได้ผลแล้วนะ” ลือร่วยเผยรอยยิ้มลึกลับบนริมฝีปาก พูดอย่างมีนัยแอบแฝง

สีหน้าของพ่อบ้านยิ่งถึงถึงมากขึ้น

ลือร่วย “ดังนั้นเพื่อรับมือกับการทดสอบ พ่อเลยจัดเตรียมสถานที่จำลองการฝึกซ้อมจริงให้พวกเรา ครั้งนี้ผมเลยมาเรียกพี่ไปกับผม”

รอยยิ้มของเขาสมบูรณ์แบบ ไม่แสดงความโอ้อวดแม้แต่หน่อย

เจตนาร้ายทุกอย่างถูกซุกซ่อนเอาไว้อย่างไร้ร่องรอย ดูใกล้ชิดเป็นมิตรมากเป็นพิเศษ “พี่น้องก็ต้องดูแลกันนี่นา”

หัวคิ้วของพ่อบ้านขมวดมุ่นยิ่งขึ้น

เขารู้พรสวรรค์ของนายน้อยตัวเองดี แม้จะพอฟื้นผ่านการทดสอบพลังเวทของสถาบันไปได้ แต่ไม่เคยได้รับการฝึกฝนพลังเวทใดๆ มาก่อน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องการฝึกซ้อมจริงเลย...แม้เขาจะหวังให้นายน้อยมีพรสวรรค์โดดเด่น ได้รับความสนใจจากนายท่าน และได้สถานะในวงศ์ตระกูลกลับมาอีกครั้ง แต่เทียบกับสิ่งนี้แล้ว เขาเป็นห่วงว่าสื่ออันจะบาดเจ็บมากกว่า

ในขณะที่เขากำลังจะปฏิเสธอ้อม ๆ นั้น ก็ได้ยินเสียงไล่กังวานของเด็กหนุ่มจากด้านหลัง

“หือ? จำลอง?”

พ่อบ้านตะลึงงัน หันไปมอง

เห็นเพียงเด็กหนุ่มเดินเข้ามา สีหน้าจริงจัง “แล้วมันจำลอง...มาตรการความปลอดภัยของการทดสอบเข้าเรียนอะไรนั่นได้ไหม”

ทางที่ดีให้เขาทดสอบสักหน่อยว่าตัวเองสามารถพาแมลงหน้าคนตัวหนึ่งเข้าไปได้ไหม

สี่ร้อยตะลึงงัน ไม่แน่ใจว่าเหตุใดอีกฝ่ายจึงพูดเช่นนั้นชั่วขณะ เผลอตอบกลับโดยอัตโนมัติ

“...น่าจะมั้ง?”

สี่อันตาเป็นประกาย “ได้เลย งั้นไปกันเถอะ”

บทที่ 6

รถกับเสียงได้ถึเยี่ยม มันกำลังเคลื่อนตัวไปข้างหน้าอย่างเงียบเชียบ การออกแบบที่ผสมผสานระหว่างพลังเวทและกลไกเข้าด้วยกันช่วยลดแรงสั่นสะเทือนระหว่างขับซึ้ให้เหลือต่ำที่สุด แทบจะเป็นคนละเรื่องกับรถที่ให้สื่ออันใช้

สื่อรุ่มแอบมองด้านข้างอย่างแนบเนียน

เด็กหนุ่มตรงหน้าเกยคางตั้งอกตั้งใจมองนอกหน้าต่าง ดวงตาหริ่งเล็กน้อย ราวกับสนใจวิหัตศึบนท้องถนนอันแสนธรรมดาอันมากเป็นพิเศษ

ไฟสว่างด้านนอกหน้าต่างทะลุและส่องผ่านปลายผมเส้นเล็กนุ่มของเขา ใบหน้าด้านข้างอันขาวจั๊ตถูกปกคลุมไปด้วยรัศมีสีทองอ่อน ดูไร้พิษภัยเป็นอย่างยิ่ง

ทว่า...ไม่รู้เพราะเหตุใด เขาเหมือนจะมีบุคลิกจับต้องยาก

เรื่องนี้ทำให้สื่อรุ่มกระวนกระวายขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุ

รถมาถึงจุดหมายปลายทางอย่างรวดเร็ว

“พี่คงไม่รู้ใช่ไหม สัตว์ประหลาดในการทดสอบเข้าเรียนของสถาบันเป็นของจริงทั้งหมด” สื่อรุ่มเดินลงจากรถ ยืนข้างสื่ออัน

เขาประดับรอยยิ้มไร้ที่ติบนใบหน้า บอกกับสื่ออันว่า

“แต่เพราะที่นี่เป็นการจำลอง เพราะฉะนั้นสัตว์ประหลาดส่วนใหญ่ในนี้เลยถูกจำลองขึ้นด้วยเครื่องทางพลังเวท พี่ไม่ต้องเป็นห่วงนะ พี่อยู่ที่นี่ปลอดภัยแน่นอน”

ลืออันถอนสายตาทิพย์ดูอยู่บนสิ่งก่อสร้างขนาดใหญ่ตรงหน้า มอง ลือรู่ยด้วยความสงสัยเล็กน้อย

“...นายเรียกฉันว่าพี่ชายหรือ”

จะว่าไปแล้ว ก่อนออกเดินทางมนุษย์คนนี้ก็เหมือนจะพูดพล่ามเรื่อง พี่น้องอะไรสักอย่าง หรือว่าพูดกับเขามาตลอดอย่างนั้นหรือ

เมื่อได้ยิน รอยยิ้มบนใบหน้าของลือรู่ยก็แข็งค้าง

ที่กำลังเหน็บอ้อม ๆ ว่าเขาไม่คู่ควรอย่างนั้นหรือ

เขากัดฟัน ผินใจตอบกลับ “ถ้าพี่ไม่ยินดี ฉันต่อไปผมก็จะไม่เรียกแบบนี้แล้ว”

ว่าแล้วลือรู่ยก็ทำมือ ‘เฉีญ’ ไปที่ประตูใหญ่ตรงหน้า “แต่ก่อนที่จะเข้าไป อาจจะต้องทดสอบค่าพลังเวทของพี่ใหม่อีกครั้ง”

ตรงประตูมีเครื่องมือทดสอบทรงกลมรูปร่างแปลกประหลาดหน้าตา เหมือนที่สถาบันวันนั้น ทว่าก็มีความแตกต่างเล็กน้อย

ลืออันวางมือลงไป

เครื่องมือส่องสว่าง ประตูใหญ่ตรงหน้าเปิดออก เผยให้เห็นโถงทางเดิน ที่ผ่านได้เพียงคนเดียว

ลือรู่ยมองเงาร่างด้านหลังของลืออันถูกกลืนกินไปในโถงทางเดินนี้ แล้วรอยยิ้มบนใบหน้าของลือรู่ยก็หายวับไปเสมือนหิมะบาง ๆ ดวงตาจับจ้อง ประตูใหญ่ที่ปิดแน่นไม่ว่างตา สีหน้าท่าทางมีดมน

เครื่องมือในครั้งนั้นเขาวานให้คนไปหามาโดยเฉพาะ มันไม่เคยถูก ดัดแปลงอะไรมาก่อน แม้ไม่สามารถวัดขีดจำกัดสูงสุดของพลังเวทได้ ทว่า กลับมีความแม่นยำร้อยเปอร์เซ็นต์ในการระบุผู้ถูกทดสอบว่ามีพลังเวทหรือไม่ ดังนั้น...เป็นความจริง

ลืออันในฐานะลูกชายคนโตของตระกูลลือ ผู้สืบทอดสายตรง มี พลังเวทจริงๆ

ลือรู่ยสีหน้าบึ้งตึง แม้ริมฝีปากเป็นเส้นตรง อารมณ์ด้านลบอันมีดมน และเข้มข้นเติบโตอย่างบ้าคลั่งในดวงตาของเขาเรากับวัชพีช

เขาจะไม่ยอมให้สิ่งที่ควรจะเป็นของตัวเองถูกพรากไปอีกครั้ง

ความรักและความเอาใจใส่จากพ่อ ตำแหน่งที่ใครๆ ต่างจ้องมอง
...ทุกอย่าง
ลือร่ำลือกันมือถือออกมา กดหาหมายเลขบางหมายเลข เขากัดฟัน
เค้นออกมาที่ละคำ
“เตรียมตัวได้”

สุดปลายทางเดินคือห้องโถงสีขาวเงิน เจ้าหน้าที่รับผิดชอบควบคุมเครื่อง
จำลองมองลืออัน ก่อนจะเอ่ยถาม “คุณต้องการจำลองช่วงไหนของการ
สอบครับ”

ลืออันกะพริบตาปริบๆ “นี่...มีหลายช่วงเธอ”
“ใช่ครับ” เจ้าหน้าที่ว่า “ด่านแรกคือข้อเขียน ด่านที่สองคือสัมภาษณ์
ด่านที่สามถึงจะเป็นการต่อสู้จริงกับสัตว์ประหลาด”

ลืออันตอบ “อ้อ” หนึ่งที
เขาครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง เอ่ยปากถาม “การรักษาความปลอดภัยอยู่ใน
ช่วงไหน”

เจ้าหน้าที่ “...หา?”
ลืออันนึกว่ามนุษย์ตรงหน้านี้ฟังไม่ชัด จึงพูดเสียงดังขึ้นซ้ำอีกรอบ
“การรักษาความปลอดภัยอยู่ในช่วงไหน”

เจ้าหน้าที่ “...”
มุมปากเขากระตุก แต่ก็ยังตอบ “ข้อเขียนครับ”
“งั้นก็เอาอันนี้แล้วกัน” ลืออันตัดสินใจ
เจ้าหน้าที่ “...ได้รับ กรุณารอสักครู่”
อัจฉริยะที่ใช้เครื่องจำลองราคาแพงลือขนาดนี้จำลองการสอบข้อเขียน
เขาเพิ่งจะเคยเจอเป็นครั้งแรก

หลังจากจัดเตรียมเรียบร้อยแล้ว เจ้าหน้าที่ก็ล่าถอยออกไป ทั้ง
ห้องโถงใหญ่เหลือเพียงลืออันคนเดียว

แมลงปีศาจมุดออกมาจากแขนเสื้อของเขา หอบหายใจ

มันมองอุปกรณ์ขนาดยักษ์คล้ายประตูลีทาลิกันใหญ่ที่อยู่ไม่ไกล
รับส่งเสียงร้องจ๊ิดๆ ด้วยความตื่นเต้น “ใช่ๆๆ นั่นแหละ!”

ลืออันซุกแมลงปีศาจไว้แล้วเดินเข้าไป แต่ยังไม่รอให้เขาได้เข้าไป
ใกล้ๆ พื้นผิวของประตูบานใหญ่ก็มีแสงสีแดงสว่างขึ้น เสียงแฉ่งเตือนดัง
สะเทือนเลื่อนลั่น

เขาคุ่นคิด ก่อนโยนแมลงปีศาจออกไปไกล

ประตูใหญ่สงบลงทันที

“สมกับเป็นท่านมังกรได้พิภพ! เครื่องมือของมนุษย์จับความผิดปกติ
ของท่านไม่ได้จริงๆ!” ไม่ไกลกันนั้น แมลงปีศาจชวนเซहत้วงไว้อย่าง
ยากลำบาก และเริ่มประจบประแจงเป็นบำเพ็ญหลังโดยอัตโนมัติ

ทว่าลืออันกลับหน้าตึง เสมือนไม่ได้ตั้งใจทำอะไรนัก

แม้แต่เจ้าแมลงอัปลักษณ์นั้นยังถูกแยกออกได้!

แต่ตัวเขากลับถูกเจ้าเครื่องชยะนี้จัดไปอยู่หมวดหมู่เดียวกับมนุษย์
ทั่วไป!

เขาเหลือบตาขึ้นกวาดมองแมลงปีศาจที่ยังไม่วายเตรียมจะประจบ
ประแจงต่อ อารมณ์คุกรุ่นแทบจะทะลักออกมาทางคำพูด

“?!”

ท่ามกลางสายตาไม่เป็นมิตรของอีกฝ่าย เจ้าแมลงปีศาจตัวสั้นหัม
หยุดประจบประแจงทันที

ลืออันหรีตาทองสองข้าง เชิดคางขึ้นช้าๆ “ไปลองสิ”

เจ้าแมลงปีศาจ “???”

ลืออันทำสีหน้าไร้พิษสง

“ทำไม เจ้าไม่ยินดีเหรอ”

ราวกับสัมผัสได้ถึงความร้อนของเปลวเพลิง เจ้าแมลงปีศาจพลัน
ตื่นตัวขึ้นมาทันที

“ยินดีๆ!”

มันกัดฟันเปลี่ยนสภาพ พยายามแอบลองผ่านเข้าไปใกล้จากทุกมุม

แต่ทุกครั้งเพิ่งจะเดินไปได้เพียงครึ่งเดียว ประตูใหญ่ก็เริ่มร้องเตือน เสมือน
ไม่หลงกลกับลูกไม้

มันแอบหันไปมองสื่ออันที่อยู่ไม่ไกล

สื่ออันหาที่นั่งคู่ตัวลงไป

เขาหมอบกับพนักเก้าอี้เสมือนไม่มีกระดูก เกยคางกับแขนไม่แยแส
สิ่งใด พุดด้วยความเกียจคร้าน

“สู้ๆ นะ”

แมลงปีกจายากร้องให้แต่ไร้น้ำตา “...”

แม่งเอ๊ย ถ้าข้ารู้ว่าจะเข้าไปได้อย่างไร คงไม่ตกมาอยู่ในสภาพแบบนี้
หรอก!

สื่ออันมองเงาร่างด้านหลังที่เจ็บปวดทรมนทรมายของมันอย่างสนอกสนใจ
เขาไม่หวังว่ามันจะหาวิธีเข้าได้เองอยู่แล้ว

ทว่าในฐานะมังกรที่ไม่ได้ออกสู่โลกภายนอกนับหมื่นปีตัวหนึ่ง เรื่อง
ส่วนใหญ่่นั้นแปลกใหม่สำหรับเขาดี

โดยเฉพาะเรื่องทรมานสัตว์ตัวเล็ก ๆ พรรคนี้

แต่ดูไป ๆ สื่ออันก็ค่อย ๆ วงเล็กลง

ต้องรู้ไว้ว่าก่อนหน้านี้อาจารย์กลับมาหลายศตวรรษ แต่ระยะนี้เพื่อ
ปรับตัวกับการใช้ชีวิตของมนุษย์ ดังนั้นหนึ่งวันเขาจึงหลับได้เพียงสิบกว่า
ชั่วโมง ช่างไม่ชินเอาเสียเลย

สื่ออันท้าวทอด ปรับทำให้สบายตัว หลับตาลงท่ามกลางเสียงร้อง
เตือนถี่ ๆ อย่างสบายใจ

อย่างนั้นก็ถือโอกาสนี้ผ่อนคลายเสียแล้วกัน

อีกด้านหนึ่งของประตู

สื่อร้ายสีหน้าถมึงทึงราวกับจะกินเลือดกินเนื้อได้ เขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
ถาม “ตกลงว่าพี่ชายคนดีของฉันทจะไปถึงรอบที่สามเมื่อไหร่”

เนื่องจากการเป็นจริง ดังนั้นรอบนี้จึงเป็นโอกาสดีที่สุดในการลงมือ แต่เขาออกไปรอม่า ก็ยังไม่มีประกาศว่าสื่ออันเข้าสู่ช่วงที่สามสักที เจ้าหน้าที่ปาดเหงื่อบนหน้าผาก หลังจากตรวจสอบแล้ว เขาก็รู้สึกเหลือเชื่อ เอ่ยตอบซ้ำๆ “คือว่า...คุณสื่ออันยังสอบข้อเขียนอยู่ครับ...”

อะไรนะ??

สื่อรุ่มแทบไม่อยากเชื่อหูตัวเอง

ผ่านไปสามชั่วโมงแล้ว อีกฝ่ายยังสอบข้อเขียนอยู่หรือนี่!

โจทย์พื้นฐานพวกนั้นมีอะไรให้ทำตั้งสามชั่วโมงกัน?!

สื่อรุ่มหัวใจเต้นผิตจังหะไปเล็กน้อยกะทันหัน

หรือ...อีกฝ่ายจะรู้จุดประสงค์ของเขา

สื่อรุ่มยังคิดก็ยิ่งรู้สึกว่ามีตกติ

เขาขบฟันแน่น ตัดสินใจจะต้องทำอะไรบางอย่าง...เรื่องราวมาถึงขั้นนี้แล้ว ทำได้เพียงกัดฟันทำต่อไปแล้ว

“ตัดกล่องวงจรปิด เริ่มได้เลย”

“แต่ว่า...”

สื่อรุ่มสีหน้าเย็นชา “ไม่ได้ยินหรือไง”

“...ครับ”

เห็นเงาร่างด้านหลังของอีกฝ่ายที่หายวับไป สีหน้าของสื่อรุ่มก็อึมครึมขึ้นมา

ไม่ว่าอย่างไร ขอเพียงจัดการได้เหมาะสม ก็จะไม่เจอะอะไรแน่นอน

สัญญาณแจ้งเตือนดังลั่น

แพนตาของสื่ออันขยับ ค่อยๆ ลืมตาขึ้น

เห็นเพียงจุดที่อยู่ห่างจากตัวเองออกไปสองสามก้าวมืดมิดที่คั่นตายังสองสามตัวตกอยู่

เปลือกแข็งดำเมี่ยม ดวงตาสีดำแวววาวอันร้ายกาจ

น้ำลายหยดจากเขี้ยวพิษแหลมลงสู่พื้นดิ่งๆ
แต่เทียบกับในงานเลี้ยงแล้ว แมลงที่เคยมีขนาดเพียงเท่ากำปั้น
ในเวลานี้กลับสูงเท่าครึ่งตัวคน ดูน่าสะพรึงกลัวชวนให้ขนหัวลุก
ทว่าพวกมันดูเหมือนพะวงกับอะไรบางอย่างอยู่
ขาใหญ่หนาพาดลงบนพื้นด้วยความกระสับกระส่าย ความปรารถนา
ที่จะโจมตีและความหวาดกลัวโดยสัญชาตญาณต่อสู้กันอยู่ภายในดวงตา
ของพวกมัน ไม่เคลื่อนตัวไปข้างหน้าอยู่นาน
ในตอนนั้นเอง ก็มีเสียงกริร้องดังมาจากไม่ไกล
“นายท่าน! ครั้งนี้ไม่ใช่ข้า! ไม่ใช่ข้าจริงๆ!”
ดวงตาของลืออันวูบไหวเล็กน้อย มองแมลงหน้าคนที่ลนลานอยู่ไม่ไกล
เขาพยักหน้าอย่างใจดี “ข้าเชื่อเจ้า”
เจ้าแมลงปีศาจที่เดิมคิดว่าตัวเองจะถูกกำจัดทั้งทันทีชะงักค้าง “...เอ๊ะ?”
หรือว่าท่านมังกรจะเชื่อใจเขาปานนี้เชียว?
จับพลัดความรู้สึกซาบซึ้งอันน่าประหลาดก็ผุดขึ้นในใจของมัน
“...ข้าป้อนเลือดของข้าให้เจ้ากินแล้ว เจ้าเป็นทาสของข้าแล้ว” ลืออัน
ตอบสบายๆ

ทาส? คืออะไร

คำศัพท์โบราณแบบนี้ได้ถูกลืมเลือนไปพร้อมกับการหายสาบสูญ
ของเผ่าพันธุ์แฟนตาซีแล้ว เจ้าแมลงปีศาจใช้เวลาอยู่หลายวินาทีกว่าจะนึก
ความหมายของคำนี้ออก

นี่คือพันธสัญญาอย่างหนึ่ง

ผู้แข็งแกร่งจะให้การปกป้อง ผู้อ่อนแอจะถวายความภักดี
ที่สำคัญที่สุดคือ...มันเป็นการให้ทางเดียว เป็นการบังคับ ไม่เท่าเทียม
ความเป็นตายของทาสขึ้นอยู่กับเจ้านาย หากทรยศหรือไม่เชื่อฟังก็จะถูก
ลงโทษร้ายเท่า

นี่มันไม่ใช่สัญญาขายตัวเหรอ!

เวรเอ๊ย

เจ้าแมลงปีศาจกอดตัวเองแน่นอย่างเศร้าสร้อย

ฮือ ๆ ๆ

บนผืนแผ่นดินน้ำกล้างจ้ง ข้าอยากกลับได้พิภพ

ตอนนั้นเองก็มีแมลงตัวหนึ่งส่งเสียงฟ่อ ๆ อย่างบ้าคลั่ง พุ่งเข้าใส่
ลืออัน!

ลืออันถอยหลังไปหนึ่งก้าว

เสียง “ครืน” ดังลั่น โต๊ะเก้าอี้ตรงหน้าแหลกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย
ด้วยแรงโจมตีอันรุนแรง เศษกระดาษาปลิวว่อน กลายเป็นจุดแสงสีน้ำเงิน
พริบตาเดียวก็หายไปใ้อากาศ

ท่ามกลางเงาแสงแปลกประหลาด เด็กหนุ่มวงฝ่ามือของเขาไว้บนขา
อันแข็งทื่อดำเมี่ยมเจียบเจียบ

นิ้วมือเรียบบาง ผิวขาวจั๊ตของเขา กลายเป็นข้อเปรียบเทียบอันชัดเจน
กับเปลือกอัปลักษณ์ที่มีพื้นผิวไม่ราบเรียบเสมอกันด้านล่าง ให้ความรู้สึก
ขัดแย้งทางสายตาแปลก ๆ

ลืออันยิ้มเล็กน้อย

เครื่องหน้าของเขาหนุ่มนวล ดวงตาค่อนข้างกลม พวงแก้มขาวใส
อิมเอิบ มุมริมฝีปากกระตุกขึ้นเล็กน้อย ที่หางคิ้วและหางตาประดับรอยยิ้ม
บางเบา ดูไร้เดียงสาและไร้พิษภัยเป็นพิเศษ

ได้ยินเพียงเสียงดัง “ตูม”

วินาทีต่อมา เปลวเพลิงที่ลุกโชนราวกับดอกบัวแดงก็พวยพุ่งขึ้นสูง
นับหลายเมตร เปลวเพลิงมังกรสีแดงทองระเบิดความร้อนอันน่าตกใจ
มันมันวนตลบ คำราม กลืนกิน เผยให้เห็นความก้าวร้าวอันน่าสะพรึงกลัว
อย่างกำเริบเลิบบานไร่ความปรานี...ตัวแมลงส่งเสียงกริ๊ดร้องโหยทวนและ
คำราม แชนขาบิดเบี้ยว ดิ้นรนอย่างไร้ประโยชน์

ทุกอย่างกลับสู่ความเจียบสงบ

ใ้อากาศเหลือเพียงกลิ่นไหม้เกรียมคละคลุ้ง แม้แต่ศพก็ไม่หลงเหลือ
เอาไว้

เกิดขึ้นไวมากจริง ๆ

หากไม่ใช่ว่ามีความร้อนหลงเหลืออยู่ใ้อากาศ ก็แทบจะชวนให้คน

เกิดความสงสัยว่าทุกอย่างเป็นเพียงภาพลวงตาที่ตนสร้างขึ้น

เปลวเพลิงสีแดงทองวูบไหวอยู่ในอากาศ สะท้อนอยู่ในส่วนลึกของดวงตาดำลึบของเด็กหนุ่ม รวากับประกายไฟที่สว่างไสวลุกโชนในตอนกลางคืน

ไม่ไกลกันนั้น แผลงปีศาจย่อตัวอยู่ในหมุมมืดตัวแข็งทื่อ จ้องมองภาพตรงหน้าอย่างเลื่อนลอย

...พระเจ้า

นี่ นี่ก็คือเผ่าพันธุ์แฟนตาซีหรือ

มันแทบไม่อยากจะคิดเลยว่า หากพลังของลืออันฟื้นฟูกลับมาได้เต็มที่ จะนำพรันพริ้งมากเพียงไร

ลืออันกะพริบตา สีแดงกำเล็กน้อยในดวงตามลายหายไป

เขาคิดในใจอย่างเงิบๆ

บางทีอาจเป็นเพราะช่วงนี้อยู่ใกล้เผ่าพันธุ์อะบิส ตอนนี้ตัวเองเลยสามารถควบคุมเปลวเพลิงได้สิบห้าวินาทีแล้ว

นึกถึงตอนแรกที่เพิ่งตื่นขึ้นมา แม้แค่หนึ่งวินาทีสองวินาทีก็ยากลำบากแล้ว

ลืออันพึงพอใจกับความไวในการฟื้นตัวของตนเองมาก

เขาหลุบตาลง กวาดตามองฝ่ามือของตนเอง จากนั้นก็ตะลึงงันไปเล็กน้อย

เห็นเพียงเกล็ดสีดำสนิทปรากฏขึ้นจางๆ อยู่บริเวณปลายนิ้วมือนั้นนั้น มันวาววับภายใต้แสง เผยให้เห็นผิวสัมผัสเย็นเยือกแข็งกระด้างปานโลหะ ไม่ใช่การแปลงร่างด้วยพลังเวท...

แต่เป็นเกล็ดของจริง

ลืออันทางมืออย่างเหลือเชื่อ แล้วกำมันซ้ำแล้วซ้ำเล่า

เดี๋ยวก่อน หรือว่า...

การเผาเผ่าพันธุ์อะบิสจะมีประสิทธิภาพเช่นนี้ด้วย?!

คิดมาถึงตรงนี้ ลืออันก็ค่อยๆ เหลือบตาขึ้น มองแผลงสองสามตัวที่เหลื่ออยู่ไม่ไกลอย่างมีความหมายลึกซึ้ง

ดวงตาของเขาเป็นประกายจนน่ากลัว เหมือนคนที่หิวโหยมานานได้เห็นอาหารมื้อใหญ่ที่สุดในที่สุด ดวงตาสีดำดงามขยับไปมาตามการเคลื่อนไหวของแมลง เวนตาเต็มไปด้วยความปรารถนาหิวกระหาย แสดงให้เห็นความกระตือรือร้นที่จริงใจอย่างยิ่ง

โคตรน่าขนลุกเลย

หลังจากแมลงปีศาจเผยความคิดอย่างไม่คิดแล้ว ก็หดตัวอยู่ไกลๆ ด้วยอาการสั่นเทา

ด้านนอก

ดวงอาทิตย์ค่อยๆ ตกดิน ความมืดค่อยๆ เข้าปกคลุมผืนแผ่นดินใหญ่ ลือรู่ที่รืออยู่ด้านนอกก็กระวนกระวายมากยิ่งขึ้น

เนื่องจากตักถล่มวงจรมืดไป เขาจึงไม่อาจสังเกตการณ์ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นข้างในกันแน่ ทำได้เพียงยืนยันแผนการของตัวเองในใจซ้ำแล้วซ้ำเล่า... ไม่มีปัญหา จะต้องไม่ผิดพลาดแน่นอน

ในงานเลี้ยงวันนั้น ทางฝั่งหน่วยรับมือสัตว์ประหลาดไม่เจอร่างหลักที่ควบคุมแมลงเหล่านี้

นั่นหมายความว่าร่างหลักที่เป็นตัวควบคุมสามารถเข้าไปฝังตัวในร่างใครก็ได้

และสื่ออันก็เป็นคนที่อยู่ใกล้ตัวแพร่กระจายเชื่อมากที่สุด

เวลานั้นทั้งคฤหาสน์ได้กำจัดการแมลงปีศาจไปนับพันนับหมื่นตัว สุดท้ายมีเพียงห้าตัวที่ยังถือว่ามีชีวิตอยู่

เมื่อได้รับการเลี้ยงดูอย่างเหมาะสม ถึงขั้นกระตุ้นด้วยเจตนาร้าย พวกมันก็จะกลายสภาพเป็นเช่นนี้... ไม่มีสติปัญญา สูญเสียการควบคุม ถูกครอบงำด้วยความปรารถนาที่จะโจมตี

ทุกอย่างในวันนั้นขอเพียงจัดวางไว้อย่างสมบูรณ์แบบ ก็นับว่าเป็นอุบัติเหตุได้

ไซที่ฝังอยู่ในร่างของเด็กหนุ่มได้รับแรงกระตุ้นจากพลังเวทภายใน
พื้นที่ปิดจึงพีกตัวออกมา จากนั้นก็ฉีกทิ้งทุกอย่างภายในพื้นที่ปิดให้กลายเป็น
ผุยผง แม้แต่ภาพบันทึกในวันนั้นก็ถูกทำลาย

ทว่าเวลาผ่านไปนานขนาดนี้แล้ว ร่างกายเล็กๆ ของลืออันควรจะถูก
กินไปนานแล้ว ตามนิสัยของแมลงปีศาจพวกนี้ น่าจะกลืนทำลายประตูดอกมา
ได้แล้ว

แต่จวบจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ ช่างในเกิดอะไรขึ้น
กันแน่?!

ความอดทนของลือรู่ยถึงขีดจำกัด

เขากัดฟัน ตัดสินใจลองเสี่ยงดูในที่สุด ส่งคนเข้าไปสืบสถานการณ์
“...ปลดล็อกประตู เข้าไปดู”

“...ครับ ครับ!”

ลูกน้องก้าวเข้าไปตามคำสั่ง เมื่อเขาเปิดประตูสีหน้าก็เปลี่ยนไป ตกใจ
จนถอยหลังไปสองสามก้าว “คุณ...”

“อ่า เปิดแล้ว”

ลืออันที่กำลังก้มหน้าจดกลอนประตูอยู่ซอ้นตาขึ้น เอียงศีรษะอย่าง
เชื่องช้า “ผมยังคิดอยู่ว่าจะออกไปยังงี้”

ลือรู่ยแทบจะไม่รู้ว่าควรจัดการสีหน้าตัวเองอย่างไรดี เขาตกใจจน
หน้าซีดเป็นไก่ต้ม

หลังจากตกใจอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็ฝืนทำนิ่ง เผยรอยยิ้มไม่ค่อยน่ามอง
พูดเสียงแห้ง

“พี่ พวกเราขอพื่ออยู่ตั้งนาน ทุกอย่างราบรื่นดีไหม”

“อืม” ลืออันพยักหน้าอย่างไม่ใส่ใจ

เขาหาหวอด เดินไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ กวาดมองรอบๆ
“รถล่ะ ฉันจะกลับแล้ว”

ลือรู่ยตกตะลึง “...กลับไปไหน”

ลืออันเหลือบมองเขา คล้ายไม่เข้าใจว่าเหตุใดอีกฝ่ายจึงตกใจใหญ่โต
ปานนี้ “กลับบ้านสิ ฉันเหนื่อยแล้ว”

สื่อร่ายเผยรอยยิ้มแข็งแกร่งต่าง

“รตรออยู่ข้างนอก”

สื่ออันตอบรับ “อ้อ” แล้วเดินออกไปด้านนอก

เมื่อมองไม่เห็นเงาร่างด้านหลังของสื่ออัน สื่อร่ายก็หันไปมองทางประตู

เมื่อตรวจดูเสร็จสิ้นแล้ว เจ้าหน้าที่ที่รีบเดินตาลีตาเหลือกออกมา
ส่ายหน้าให้สื่อร่าย “...ไม่ ไม่เหลือเลยครับ!”

สื่อร่ายชะงัก “อะไร”

อีกฝ่ายกลืนน้ำลายอย่างฝืนๆ สีหน้ามึนงง เหมือนยังไม่ได้สติจาก
เหตุการณ์ประหลาดเช่นนี้ “ข้าง ข้างใน...ไม่เหลืออะไรเลยครับ”

หมดเวลาแล้ว การจำลองสิ้นสุดโดยอัตโนมัติ

ไม่มีการจำลอง ไม่มีแมลงปีศาจ ไม่มีเลือดสด ไม่มีศพ

ในแคปซูลโลหะขนาดใหญ่ทั้งหลังว่างเปล่า สะอาดเกลี้ยงเกลา ไม่
หลงเหลืออะไรเอาไว้เลย

ราวกับทุกอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

เมื่อกลับมาถึงบ้านแล้ว สื่ออันก็ตรงดิ่งไปที่ชั้นบน

ทันทีที่เข้าประตูมา เขาก็ทิ้งตัวลงบนเตียงอย่างแรง

สื่ออันหาวหวิดใหญ่ แพขนตายาวเปียกชื้นด้วยน้ำตาค่อยๆ หลบลง
มาที่ละน้อย

่วงจ้ง

ตั้งแต่เมื่อครูนี ความ่วงที่ซึมลึกเข้าไปในจิตวิญญาณค่อยๆ กระจาย
ไปตามส่วนลึกของร่างกาย ไหลผ่านแขนขาทั้งสี่และกระดูกของเขาประหนึ่ง
เกลียวคลื่น จุดเขาให้จมลงไป

ความรู้สึกเช่นนี้ไม่อาจต้านทานได้เลย

วินาทีที่สื่ออันหลับตาลง บรรยากาศหนักหน่วงร้อนระอุก็ถูกปลดปล่อย
ออกมาจากร่างของเขา

ในฐานะเผ่าพันธุ์อะบิสที่มีความรู้ลึกไว เจ้าแมลงปีศาจดินรอนหนีเอาชีวิตรอดออกมาจากแขนเสื้อของลีโออัน ขาทั้งหกกระโดดหนีมาตรงมุมห้องพร้อมกัน เอาหลังแนบชิดกับกำแพง แทบอยากจะฝังตัวเองเข้าไปในกำแพง

มันมองบนเตียงด้วยความหวาดกลัว

เห็นเพียงเด็กหนุ่มหลุบตาลงเงียบๆ

แสงเรืองรองสะท้อนลงบนใบหน้าของเขา รวากับคลื่นแสงสีทองกำลังเลื่อนไหลอยู่

ไม่ ไม่ใช่ไหล

เกล็ดเนื้อโลหะผุดขึ้นบางๆ บนแก้มขาวจัดของเขา ดูแปลกประหลาดน่าสะพรึงกลัว บรรยากาศก็แปรเปลี่ยนเป็นเข้มข้นหนักอึ้งยิ่งขึ้น รวากับมือเฝ้าอย่างกำลังเคลื่อนไหวอยู่ในความมืด

มู่เหิงเดินเข้ามาในห้อง

เขาถอดถุงมือ พับแล้วโยนมันทิ้งไว้บนพนักเก้าอี้ ก่อนจะเกี่ยวคอเสื้อด้วยปลายนิ้ว คลายคอปกเสื้อที่ติดแน่นอยู่บนลำคอออก

ภายในห้องว่างเปล่าและเงียบสงัด ไม่มีกลิ่นอายมนุษย์เลยแม้แต่น้อย

ทันใดนั้น เขาเหมือนสังเกตเห็นอะไรบางอย่าง จึงเหลือบตาขึ้นมองไปไม่ไกลนัก

เห็นเพียงดาบยาวสีเงินโบราณสง่างามเล่มหนึ่งที่แขวนอยู่บนกำแพง ดำดำนั่นกำลังส่งเสียงซบ

เสมือนกำลังประกาศให้รู้ถึงการตื่นขึ้นอันเงียบเชียบของสิ่งลึกลับบางอย่าง

คลื่นความผันผวนที่แปลกออกไปผุดขึ้นในดวงตาของมู่เหิง ทำลายภาพลักษณ์เฉยชาตามปกติของเขา

นี่...เป็นไปได้ยังไง